

ROCK&RAT

1987 - 1999

Galerija likovnih umjetnosti Osijek
Europska avenija 9

**ZORAN
JAĆIMOVIĆ**
FOTOGRAFIJE

ZORAN JAĆIMOVIĆ

F O T O G R A F I J E

ROCK&RAT

1 9 8 7 - 1 9 9 9

Galerija Likovnih Umjetnosti
O S I J E K

rujan, listopad 2011.

Rock&Rat fotografije Zorana Jaćimovića

ili

Slika i Riječ rocka i rata

Stav kako je fotografija slika koju su vidjele naše druge oči ponajbolje se razumije kao shvaćanje o fotografiji, dakle misao o njoj kao našim drugim očima kojima gledamo svijet oko sebe, ako ju priklonimo misli velikog filozofa koji će reći kako prizor žene na slici mnogo više govori o njoj samoj negoli ona o sebi u stvarnosti. Nitko i ništa bolje i uvjerljivije, pa i očiglednije, ne čini tu stvarnost stvarnjom kao svijet u nama i oko nas negoli umjetnik i njegovo djelo, ma kojim se medijem koristio. To je portret lika izvana i iznutra, riječu ili slikom, ili jednim i drugim.

Fotografija kao vizualni medij, zahvaljujući posebnosti svojih tehničko-optičkih i, prije svega, višemedijskih svojstava, upravo ta svoja svojstva stavlja u funkciju toga prizora, portret kojim se označava, dakako, ne samo izgled lika već i događaj koji je tome liku primarno okruženje i okvir značenja. Stvarnost lika fotografija vidi kao trenutak kada je ta stvarnost bila, nastala, trajala i nestala. To je trenutak vječnosti koliko i konačnosti.

Gledajući, dakle, te prizore, slike, slike svijeta, ma što taj svijet predstavlja, lik čovjeka, predmet, cvijet, kamen, nebo ili prazni fotopapir, jasno je kako pred sobom vidimo drugi svijet, svijet gledan i viđen drugim očima. To su naše druge oči koje posve sigurno vide i govore svojim jezikom više negoli one oči skrivene u riječima velike obmane, kada tvrdimo kako vjerujemo samo svojim očima.

Fotografije Zorana Jaćimovića upravo su to, one su naš druge oči kojima gledamo svijet i čovjeka u njemu, u okviru i okruženju događaja koji ga obilježavaju, kao jedinku koja pripada pozornici ili ratnom bespuću u kome se našla.

Zoran Jaćimović svoju je umjetničku praksu počeo učenjem kod majstora fotografije, pozorno upoznavajući i diskretno provjeravajući svojstva fotografije kao umjetničkog medija. Kada je dosegnuo domete svojih interesa kao potrebno i željeno znanje i iskustvo, veliki finale svojih spoznaja o mogućnostima fotografije i vlastite želje da uživa u moćima koje ona pruža njegovim željama i interesima, stavio je to u funkciju svojih temeljnih i neskrivenih životnih privrženosti, sklonosti i strasti, svojoj rockerskoj fascinaciji. Toj svojoj životnoj fascinaciji i imaginaciji, kao volji i strasti priklonit će i sebe kao fotografa, čovjeka s aparatom ispred pozornice na kojoj su rockeri, upravo onakvog čovjeka kakvim ga je snimio jedan drugi fotograf, Tomo Balaš. I ta fotografija, kao slika čovjeka koji slika prizor koji ćemo mi gledati kao prizor lika i događaja na pozornici ili pokraj nje, prava je slika Zorana Jaćimovića. To je slika čovjeka u središtu događaja, epicentru rockerskog pakla, koji traži i nalazi posebno i pojedinačno kao prizor koji će ga vizualno fascinirati, kao tragača za slikom kao prizorom svega u jednom. Ali, sve je uvijek previše koliko i pre malo. Kako svega ne bi bilo previše niti pre malo, i taj će svijet, svijet Jaćimovićeve slike, imati svoja obilježja, pa i vrijednost na tragu onog vrijednosnog suda koji upozorava da se istinski sadržaj nekog umjetničkog djela nalazi u njegovoj formi.

Mnogo toga imalo bi se reći u korist njegova stava "prvo sve snimim, spremim opremu i gledam koncert". Jasno je time rečeno kako Jaćimović nije puki lovac na vizuelne senzacije i slučajnosti, on zna tko su tvorci tih senzacija, to su motivi njegovih slika, zna njihova svojstva te ih snima točno znajući ili osjećajući vizuelni potencijal znaka odnosno motiva. To je instinkt "čovjeka s fotoaparatom ispred pozornice" na Balaševoj fotografiji koji traži, nalazi i dobiva željeno, jednako koliko to zna i osjeća kao opsensivni uživatelj rockerskog svijeta i života. Taj svijet i život, njegove protagoniste ma gdje bili, na pozornici ili ispred nje, on poznaje i prepoznaće pretvarajući njihovu životnu u svoju umjetničku amblesmatičnost; njihov je znak postao njegovim znakom s novim značenjem.

Ali, to nije sve i jedino, to je tek početak. Njegov će ga instinkt "čovjeka s kamerom" voditi onim duljim putem do cilja, odnosno ukupne i cijelosne slike prizora, ma što tom prizoru bio motiv.

A da je tome tako ova je izložba svjedok i dokaz. Jer, njezin sadržaj nisu samo slike ili, da podsjetim, portreti znanih i neznanih s rockerske scene i svijeta, njezin su sadržaj i slike rata. Zapravo, treba odmah reći, to su jedini motivi i sadržaji kojima se Jaćimović fotograf uopće bavi, ili se bavio. Zato, da bi nam bio jasan opus njegove Rat fotografije, ponovimo ključ razumijevanja njegove Rock fotografije.

Rock fotografije su portreti, znanih na pozornici i neznanih ispred pozornice; to je vrlo jasno izraženo i prepoznatljivo čak i u prizorima s dva lika. Na primjer, fotografija Kojot4 predstavlja gitarista na pozornici, ali i lik s druge strane, na njezinu rubu, glave naslonjene na pojačalo kako spava! Mi znamo tko je to jer prepoznajemo lik Brmbe, legende osječkog punka, koji, spavajući na pojačalu, "čuva naš urbani san". Ali da je motiv fotografije njegov portret ili su to dva portreta jasno je i onome tko ih ne poznaje. Ili, fotografija Bareta u prvom planu i Kilmestera u drugom. Jasno je da Bare nosi prizor, ali ipak su to dva lika i dva portreta jedinstvena u prepoznatljivoj osebujnosti svoje rock-ikonografije.

I da nema nejasnoća, Jaćimovićeve rock-fotografije primarno su prizori likova, jednog, ali ne i više od dva, kojima je upravo bitno svojstvo njihove vizualne, pa i svake druge, karizmatičnosti njihov vlastiti lik. Mislim kako je to najbolje provjeriti u mini serijalu portreta Bareta i Satana kao prikazu fascinantne ekspresije rockerske "volje i moći". Proniknuti u dubinu toga svojstva i pretvoriti ga u očiglednost, dakle da portret lika govori više negoli on sam o sebi u stvarnosti, veliko je umijeće i umjetnička vrijednost.

I nekoliko riječi o Jaćimovićevim Rat fotografijama. Dakako da one i te kako zasluzuju jednako iscrpno tumačenje, no, rečeno je, jedan je to od dva svijeta kojima se ova fotografija bavi. Ili recimo to ovako, Rat fotografije jednake su Rock fotografijama iako je, naravno, sve drukčije. Ekspresionističku puninu likova na rock-pozornici zamijenit će druga vrsta ekspresionističke slike likova na jednoj drugoj sceni i pozornici, onoj Rata. Tim likovima dominira prizor izgubljenosti, odsutnosti i tjeskobe. Ali ne zaboravimo, ta će svojstva Jaćimović tražiti i naći i u portretima svoje rock-fotografije. Nije, naime, njegova rock-fotografija prikaz zabave i veselja, naprotiv, i ti likovi, kao i ovi Rata, likovi su iz jednog drugog svijeta, i njima je okruženje događaja okvir u koji je smješten sadržaj njihova portreta. Ta su im svojstva zajednička. Kao što na Rock fotografijama imamo prisutnost lika u nazočnosti jednog okvira i događaja, u Rat fotografijama neznani su likovi portreti koji svjedoče o potpunoj odsutnosti u nazočnosti jednog posve drugog okvira i događaja.

A da zajedništvo i cijelosnost prizora likova na Jaćimovićevim fotografijama doista funkcioniра kao jedinstvo jednog u svemu i svega u jednom, treba u tim fotografijama tražiti i provjeriti vjerodostojnost vizualnog rukopisa kojim se uspostavlja formativna morfologija njegove slike.

Pojednostavljeno rečeno, može li se njegova slika nositi s obvezama i zahtjevima kojima on, ali i mi žudimo?

Mislim da može, i te kako može. Koliki je potencijal toga rukopisa, rukopisa u govoru njegova vizualnog jezika ne govore samo fotografije same po sebi, već i način kako se nose sa snagom riječi poezijsko/poetskih priloga Gorana Rema s kojima čine sjajan i impresivan duet Riječ/Slika. Time su fotografije, ali i rečenice, Slika, ali i Riječ, imenovali ne samo sebe kao znak nego i svoje označitelje kao stvarne subjekte svakog djela posebno, koliko i svih zajedno kao cjelinu koju izložba i katalog predstavljaju.

Vlastimir Kusik

UVOD U JACHU, instinkt, intuicija i pismo, estetski pogo-skokshoot

Osječki fotograf Zoran Jaćimović (1965.) izložbom ***Rock & Rat*** fokusira učinak iz svojih ***trideset*** godina bjelodanjenoga snimateljstva. Pošto je vrlo ranih osamdesetih objavio prve fotografije, sredinom-krajem toga desetljeća visokoaktivan je u omladinskom tjedniku ***Ten*** (1984.-1990.), a početkom posljednjeg desetljeća dvadesetog stoljeća, ratnim je fotoizvjestiteljem ***Glasa Slavonije*** te intenzivno zastupljenim autorom u Heroini (1990.-1991.).

Napokon, glavnim je urednikom ***Heroine Nove*** (1994.-1998.), gdje nastavlja objavljivati i svoje rock-izvjestiteljske fotke. Supotpisuje, početkom 1992., sa Zdenkom Pušićem, Davorom Špišićem i Dariom Topićem jednu od temeljnih dokumentarističkih ratnih knjiga zavičajne faze Domovinskog rata, naslovljenu ***Slavonska krv***, prema izvornom naslovu knjige kraćih proza Ivana Kozarca, što je kultivirana posveta tome geniju kritičkoga panonizma. Knjiga je bila objelodanjena u knjižnici karakteristična označitelja ***Čuvari buke***.

Na izložbi ***Rock & Rat*** nalazi se strog izbor iz snimateljskog učinka datiranog unutar jednog desetljeća (1989.-1999.). Taj izbor, postavljen unutar, reklo bi se, slavonskorockerske, baretovske ...***989-e*** i svacije globalne 1999., manje-više nije slučajan, jer Jaćimović je punkfotker i hiperizoštrene je osjetljivosti na, toj poetici i estetici, imantan ***sad***. Spomenuti ***sad*** bio je na neupitno lokalnom, a još neupitnije globalnom kumulativnom eksplozivnom mjestu baš početkom te ***Jaćimovićeve*** izložbovne ***dekade***.

Inače, otčitava li se tekstni i kontekstni obzor nastanka ovih fotografija matrično se vidi da su se u tom dekadnom prostoru nakupili globalno jaki fenomeni naglog rasprostarenja tehnologije ***neodgodiva pismovnog komuniciranja*** s jakim ***krizama fenomena granice***. Takvo je stanje reagiralo u gotovo svim hiperosjetljivim umjetničkim područjima, napose u onima koja su bila konkretnim medijskim sudionikom u funkcioniranju na spomenuti način djelatnog ***vizualnog koda prijelaza koji preskače i retinira***.

Jaćimović je to vrijeme, 1989.-1999. – proboravio, zajedno sa svojim snimateljskim pogo-skokshootom, na najavangardnijim mjestima tako aktivnog fenomena egzekucije skraćenja vremena, izuzeća cijelog jednog desetljeća iz formacije stoljeća i njegove, toga desetljeća, prebacivanja u poliinstrumentalni intro novog tisućljeća – bio je dakle na rock koncertima i živio na frontlineu.

Postpunk, punk, garage, noise, dark i postdark, hc te malo elektropunka uz mix dionice, poslužim li se rock-kritičarskim zapaljivim žargonom, ***oktanskog*** crossovera, poetike su koje izvode koncerete pred Jaćimovićevim objektivom. Prema svima njima Jaćimovićev je objektiv – konverzijski objektivan. To znači da Poetike koje predmetni izvodači koncertno performiraju i sugestivno uprizoruju na stage sceni, Jaćimović ne prima bespogovornom fanovskom adoracijom nego estetskom izabranom projekcijom. Poetiku koju gleda i sluša, preljeva u sastavnice svoje fotografske estetike.

Prizorno, na fotografijama ratne teme, nije baš onaj doslovni Rock, točnije na njima nisu rockerice i rockeri koji su prvi nosili, doslovno fizički nosili, Jaćimovićeve fotografije na kojima je tematiziran Rat. Naime, prva je meni poznata Jaćimovićeva izložba ona naslovljena ***Vinkovci – Osijek via Vukovar*** iz listopada/studenog 1991., a riječ je o izložbi koja je tada

postavljana u Zagrebu, Rovinju, Ljubljani, Pečuhu, Rijeci i Puli te Čakovcu i Varaždinu. Pišem ***Rock je nosio tu izložbu***, jer su glazbenici iz skupine ***Noise Slawonische Kunst***, ponavljam - doslovno iz grada u grad prenosili snopove Jaćimovićevih ratnih snimaka i ***doslovno*** ih, nešto prije vlastite tonske probe za koncert koji će navečer izvoditi u istom prostoru u kojem je i izložba, uz pomoć domaćih kustosa, jednodnevno postavljali u zgb. Skucu, varaždinskom HNK, čakovečkom Kazališnom foajeu, rovinjskom CZK, ...pa u Palachu, ljubljanskom K4, pečujskoj sveučilišnoj hali... Jaćimović je tada bio na oporavku, nakon ranjavanja na izlasku iz sela Bogdanovci, te onemogućen sudjelovati u programima, ali desetci recepcija novinskih prikaza precizno su otčitavali njegov situacijski fenomenski instinkt kao lucidan i humanistički ***sebičan***. Snimci su, naime, bili u prvom redu ***na svojoj*** snimateljski intuicijskoj poziciji (npr., u prvom planu mutni lik žene koja plače, skinutih naočala, te u prvomB planu izoštren lik druge žene koja nju i zajedničko njihovo stanje promatra) te tako na strani pojedinačne humanitetne priče, a ne Naracije (najkonkretnija je značenjska jasnoća, tog egzistencijalnog stanja žene iz prvog plana, a zamućen pogled, inače ostro fokusirane žene iz prvogB plana, označava-snima neizvjesnost!).

Ta estetska postpunk energija, najčešće fokusirana kroz blagi donji rakurs ***plana blizu***, naime okvirno uhvaćena nešto prije skoka, ali i s jakim intuiranjem funkciranja drugih i trećih planova – identitetno problemskih arhitekturiranih polutotala, koja se nenaručeno i nenaučeno, nego humanitetno neprepisano, vedro i brzo, identitetno urbano, u onaj zadani problemski ***sad***, opuštala u kulturni prostor ***skuca***, ona je, evo vidimo na izlošcima, pojedinačnim snimcima, ostala. Ta je energija estetski kondenzat urbane visokosofisticirane intuicije, pohranjene u fotkerski instinkt što može nastati samo iz visokopismene geste, iz air jumpa, nabačajnog alley upa.

Osjetljivost je to fine medijske konverzibilnosti. Poetika punkrock energiranja konvertirana u fotkersku estetiku.

S prijepisom bliskog jezika otvorenog rasapa potkulture izravnosti, Rad je to unutrašnje redundancije, one koja potkultura, subvertira, dakle, i nema planova za nove stadione. Stoga najbolje zna učiniti sve drukčije, stupnjevati grad u organičnosti njegovih neuklonjivih temelja. Gradirati neambiciozan unutrašnji salto. Preuzeti slabi multijetnički centar, nadmoćno predstavljati individualnost.

Izložiti ove fotke, znači već odavna i baš ***sad*** biti Grad. Snimiti ih, znači biti Jačo. Vidjeti ih, a ne samo gledati, parafrazirajmo Branka Maleša i ***Heroinu***, znači biti pismen u gradu. Ovo što ledeno plamti tim fotkama, to je jedino prirodno, organsko disanje, ekologija.

Goran Rem

Fotografski stativ i protok vremena

Da je Jačo neskromniji, tekst o njemu bilo bi idealno započeti podjelom umjetnika (ili javnih radnika, kako god) u dvije grupe: nakupinu onih kojima znamo ime i ništa više, te onih od kojih smo vidjeli gomilu radova a da nikada nismo saznali tko ih je napravio. Kao davna i genijalna reklama za glupo piće Stil: mjesecima je išla na televiziji a da nijednom nije čak ni naznačeno što se reklamira – poput pjesama Boba Dylana za koje je netko napisao da zvuče kao da su zapamćene, a ne napisane; tako je većina ljudi vidjela omot rezdanja prvoga albuma Majki ne znajući da je Baretov portret napravio upravo ovaj distingvirani gospodin. Sličan status ima i fotka odoz dol usnimljene Poison Ivy – mačka praši po basu, a vide joj se gaćice – što izgleda potpuno drugačije od, recimo, momenta kada se Jeleni Rozgi vide gaćice. Dama iz Cramps-a na toj fotki izgleda kao osoba čje bi te gaće mogle ugristiti za nos; doimlje se zbilja opako.

Skromnost koju spominjem moguće je povezati sa stavovima kakve je propagirao fotograf Walker Evans. Evans je bio pravi frajer i govorio je: dajte, ljudi, nemojte me vući za jezik, ne spominjite mi umjetnost jer će izvaditi pištolj pa ćete vidjeti što su umijeća... Evansa ovakve i slične ludorije nisu spriječile da usnimi neke od najboljih fotki svoga vremena, a pogotovo su dojmljivi njegovi radovi nastali tridesetih godina prošloga stoljeća, u vrijeme one poznate američke depresije. Što je već naš teren, jer smo mi u depresiji stalno, samo što se nekada zvala stabilizacija, pa rat, pa recesija. I tako dalje... A fotke koje je Jaćimović radio ticale su se rocka i rata, tih antipoda... Pravi rocker ne drži do domoljublja, do zastava, do nacije... Tako je to u bijelom svijetu. Država je đubre, i fin se čovjek odmiče od njenih puteva. Osim kada nema kuda. Ratne fotografije intimističkog su karaktera. Na jednoj vidimo babu kako stoji ispred srušene kuće. Pod rukom drži bocu rakije. Pogled joj je miran – dokaz da su ovoprostorni ljudi navikli da im se ruši krov nad glavom, ili se radi o prkosu?

Povijesni aspekt izloženih radova ne tiče se samo društveno-političkih mijena. Fotke su nastajale najvećim svojim dijelom devedesetih godina prošloga stoljeća pa je na njima moguće osjetiti nešto daha davnih, pleistocenskih dana, kada je Mile iz Hladnog piva još imao kosu, a Laibach izgledali kao ozbiljan sastav. Od legendarnih likova važan je Jean Jacques Burnel, basist Stranglersa, nosilac crnog pojasa iz karatea, lik koji je rado mlatio novinare i koji nije volio rockere koji poziraju, koji se za fotkanje posebno naštima-vaju i namještaju. Ili zaštitno lice ove glazbe, Keith Richards, čovjek koji je rekao kako on nema problema s drogom, nego s policijom. On i izgleda kao netko koga bi valjalo smjesti uhapsiti; hiperbogati odmetnik koji je uspio živjeti po samo njemu prihvatljivim kriterijima. Fotka Married Body mogla bi biti poticajna svima koji su posljednjih godina uživali u HBO-ovoj seriji True Blood: darkeri na njoj sriktani su kao trećerazredni vampiri koje će proždrati moćni Eric Northman.

Tu je i Vedran Kralj još dok je imao dugu kosu, iz vremena prije nego što je postao Baja Patak. Cave i Bixa piju Union pivo; Brmbi vise ključevi na zvučnik; Cobain s predzadnjeg koncerta; Why Stakla, koji možda upravo sviraju svoj ključni hit, Moj pas je alkohol. I Bare, čiji je pas bio barem dvoglav. Pjevač God Bulliesa izgleda kao netom iz ludnice otpušteni Bryan Ferry. Rock-fotografije nasuprot fotografijama srušenih kuća, crkava, džamija i mostova. I zanimljivo je da su sve te fotografije kolale po medijima a da većina ljudi nije znala tko je njihov autor. Podsjeća to na početke fotografije, kako ih opisuje Walter

Benjamin: novine su kupovali rijetki, i malo tko se potpisivao pod svoje radove. "Ljudsko lice je počivalo u šutnji, u kojoj je mirovao pogled." No to je bilo prije dodira aktualnosti i fotografije. Međutim, aktualnost koja je pokretala Jaćimovića nije bila okrenuta prema zvaničnicima, njega su interesirali sporedni zapleti.

Mislim da bi svaka umjetnost – da sad zaboravimo na Evansovu provokativnost – trebala u sebi nositi subverzivni element, da bi trebala odraditi posao poput onoga što su ga svojedobno odradili muenchenski umjetnici pod nazivom Entartete Kunst, odnosno "izopačena umjetnost". Jedan od književno najljepših izopačenih početaka napisao je Henry Miller: "Ovo nije knjiga. Ovo je optužnica, kleveta, lična uvreda." Jednako kao rock-glazba grupa Black Flag, Tragedy, Victims ili His Hero Is Gone – genijalno je kada je glazba direktna i oštra, kada glazbenici imaju Millerov "skakavac" koji vas može posjeći po prglupoj i snenoj njušci, i prenuti vas u tom slatkom drijemežu od života. Goli Gobac to možda nije u stanju, ali Satan Panonski, Overflow, Why Stakla, uhvaćeni u pokretu i materijalizirani na fotografiji, savršen su antipod Bergsonovu određenju materije kao energije koja je izgubila polet, i mogu vas nagnati da istrajete u realiziranju vlastite nakane da se mrvicu maknete s uvijek iste dvije, tri sigurne točke u životu te promotrite nakaradnost s lijepo strane: ljudi koji su izgubili sve, ali nisu izgubili ono nešto u očima, glazbenike koji su dali sve, a zauzvrat uglavnom nisu dobili ništa. Pravi junaci ovih fotki nisu Stonesi kao ni R.E.M., nego ovi izvođači i ratom postradalii ljudi koji su u međuvremenu utonuli u prošla vremena, što ne znači da su izgubili svoje mjesto u vječnosti.

Dario Grgić

Nuštar 3

Njegov poluprofil u kojemu vam je blizu, pa se može činiti kako se smije, iako ne grohotom, a kuća iza polutotal(no) srušena. Oni su isto.

Osijek

Vani je svjetlo i ono sigurno blješti neku Veliku Naraciju, a njen kućni mrak je tome zrcalan, no on je zbilja.

Vinkovci

Ne može niže, ići taj rub prozora,
tako da ne vidite njenu zbilju, dok
vas gleda iz dna.

Okučani

Iako je kuća uništena, njene grede
lebde i ostaju kao ono čemu se
ne izmiče. Eno tamo, malo dalje, i
tamo je Ona.

Laslovo

Kako se pribrati...teško je, blizu je...prejasno je.

Nijemci 2

Nema kuće, samo su one ostale i ta zbilja u kojoj nema kuće. Glavašević bi rekao, ne brinite, Sve je još uvijek tu, one.

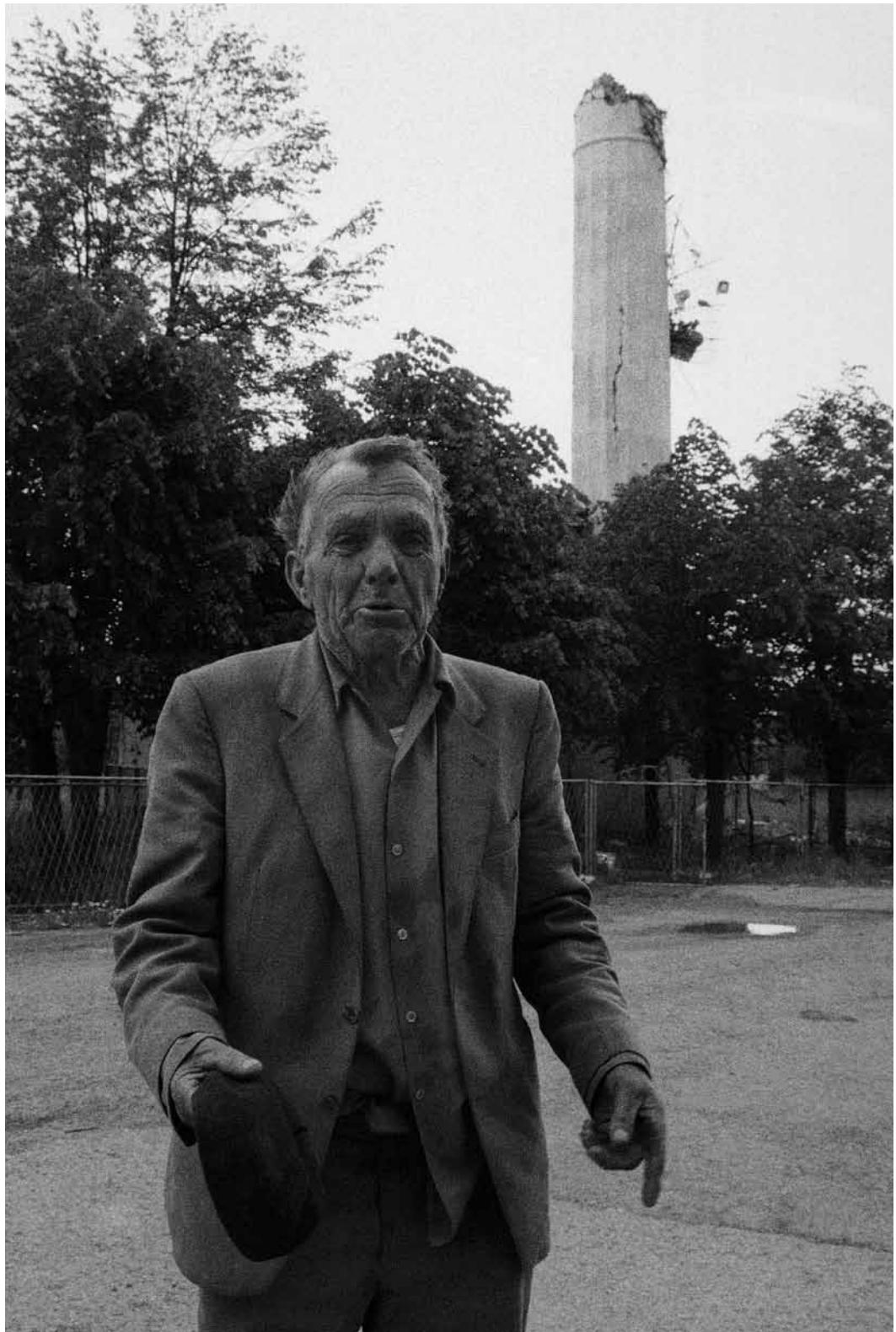
Bosna 2

Zna on tko je. Zna on i tko je on, i zna tko je to pretvarao njegovu kuću u svoje zrcalo.

Bosna 1

Nema Boga, nema metafore,
on je zbilja ovdje, pred vama,
nefigurativno gologlav s kapom u
ruci i dvoredom iza žice.

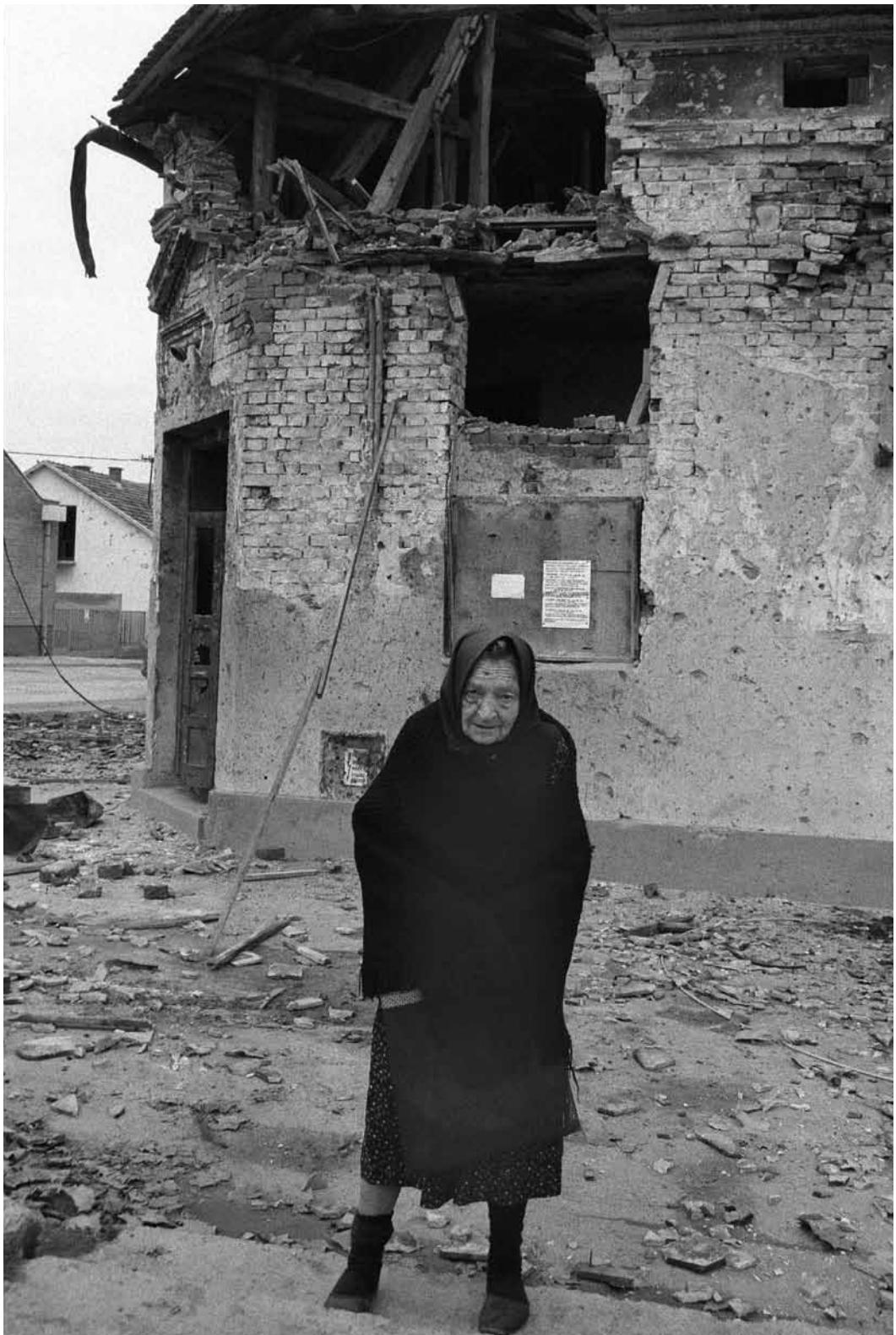
Nuštar 2

Krik slikan iz drugog kuta, s drugom ili istom perspektivom, samo iz razdoblja stvarnosne mračine koja se skrila u ždrijelo tzv. Povijesne Konstrukcije.

Nuštar 1

Ovo je Nuštar i ovdje je, iskusno ostaje, kao sav njihov umor naslonjen na štap uz ruševnu kuću.

Županija

Uvijek su ovako uz cestu i most čekali bus, pa zašto ne bi čekali i dalje, jer gdje i kamo inače, ako su to Mi.

Nijemci 1

Sva ta djeca su u njenim borama, njihov je osmijeh tamo gdje putuju, iako ostaju na mjestu, zelenom mjestu pokraj šume.

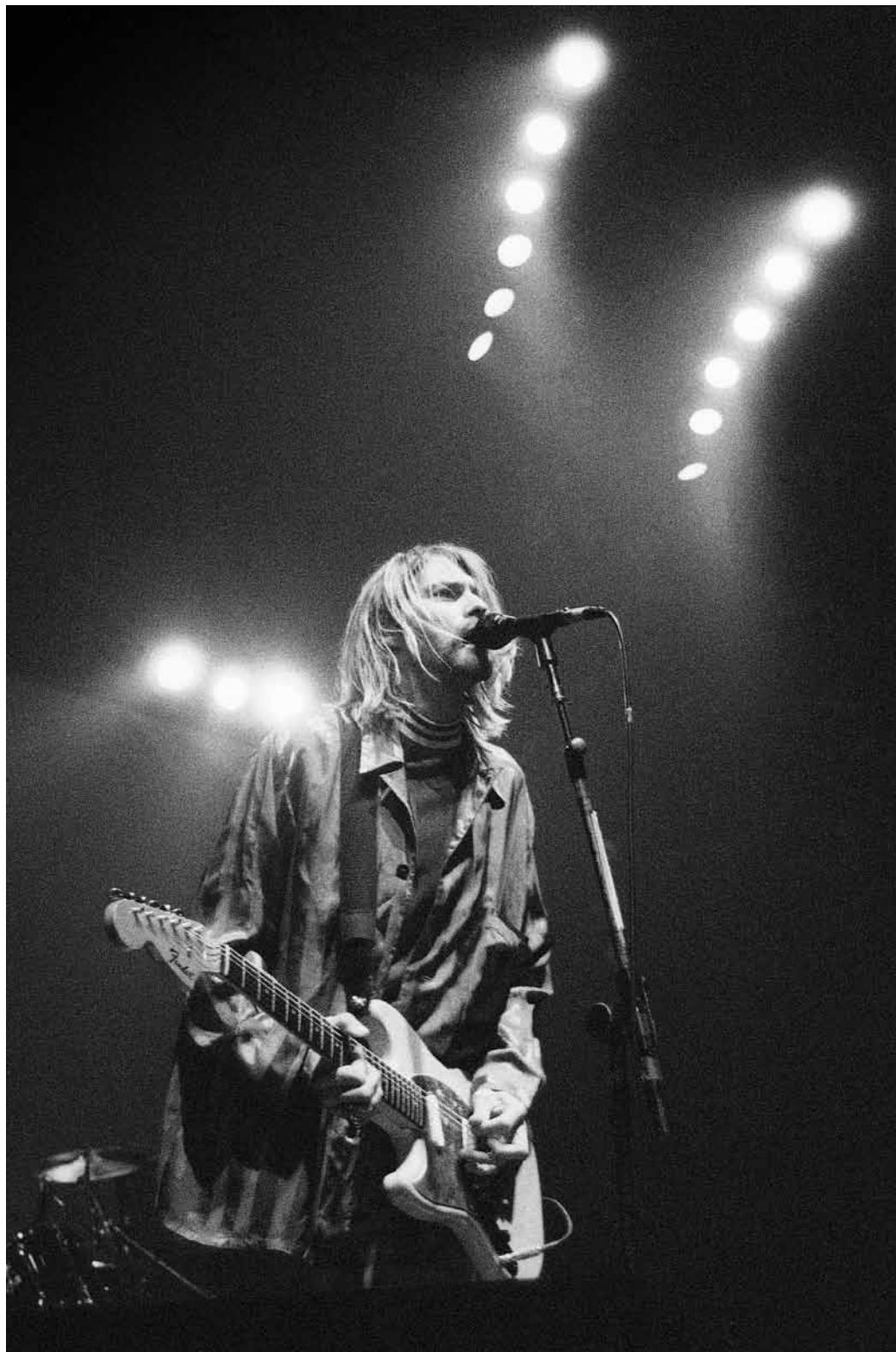
Majke 2

Svi ti smjerovi visokih reflektorčića i ruku iz skupinskog Mi, opet se ukrižuju s Baretovim gestom neugodnog očaja podignutog u gest polugrča koji zahvaća Ništa, odnosno Uzalud, no sve je to u brbljavom drugom planu u odnosu na jaki drugi plan u kojem nas čuva Killmister, koncentriran, jer čuva ritam, nas. U prvom redu Mi.

Majke 3

Bare nije sljediv, nema smisla pokupiti jaknu iza njega, jer zar bez razloga smo ga naslijedili od osamdesetih koje su spalile Jugu-guju i njeno najveće željezničko raskrižje na Balkanu, stoga nek nam ne da vrag mira, i dok god je na stageovskom kompaktno plavom nebu, pustimo ga nek izvodi što može, a ne što bismo mi htjeli. Tko tu što ne može.

Nirvana 1

Trebali su imati koncert u osječkom skucu, ali nismo imali 500 dm, pa je za 300 nastupila Björk. No, ionako, gitaru niti ne drži, a njega drže zviježđa lightshowa, očito prijeteći prevelika, napomenula mu je Kim.

Faith No More

MP, ulazi u lgru Faith no more krajem formativnog desetljeća, dakle 80-ih, i rado igra male scenske igre, skakutavo amačoidnog crossmetal frontmana, koji zajedno s bandom i repa svoj thrash, i odlično maše retroskopom kose, a ovdje se plačljivo naginjući u svjetlosni snop koji ga odozgor drži u identitetnom raskrižno izduljenom reljefu između femininuma i masculinuma.

Iggy Pop 2

Naravno da smo ispod njega, kolikogod mu bili blizu, ali to je više nego savršeno, pa je i pretjerano krupan dok mu uz to lebdi mikrofon, zapravo ne lebdi nego je zakvačen za mrak dok nas škaklja koncertha kosa u kosom pogledu, ustranu.

Legen

Gotovo neizdvojen iz sivila mraka, Subjekt je magijsko blisko krilo poluprozirnog bića, a humanite je subsubjektni podsjetnik koji se pridržava za jedva figuralan obredni mikrofon. Subjekt je samo prenositelj presudnog minimuma svjetla, medija piktogramature dima kao najrealnijeg stanja fizike.

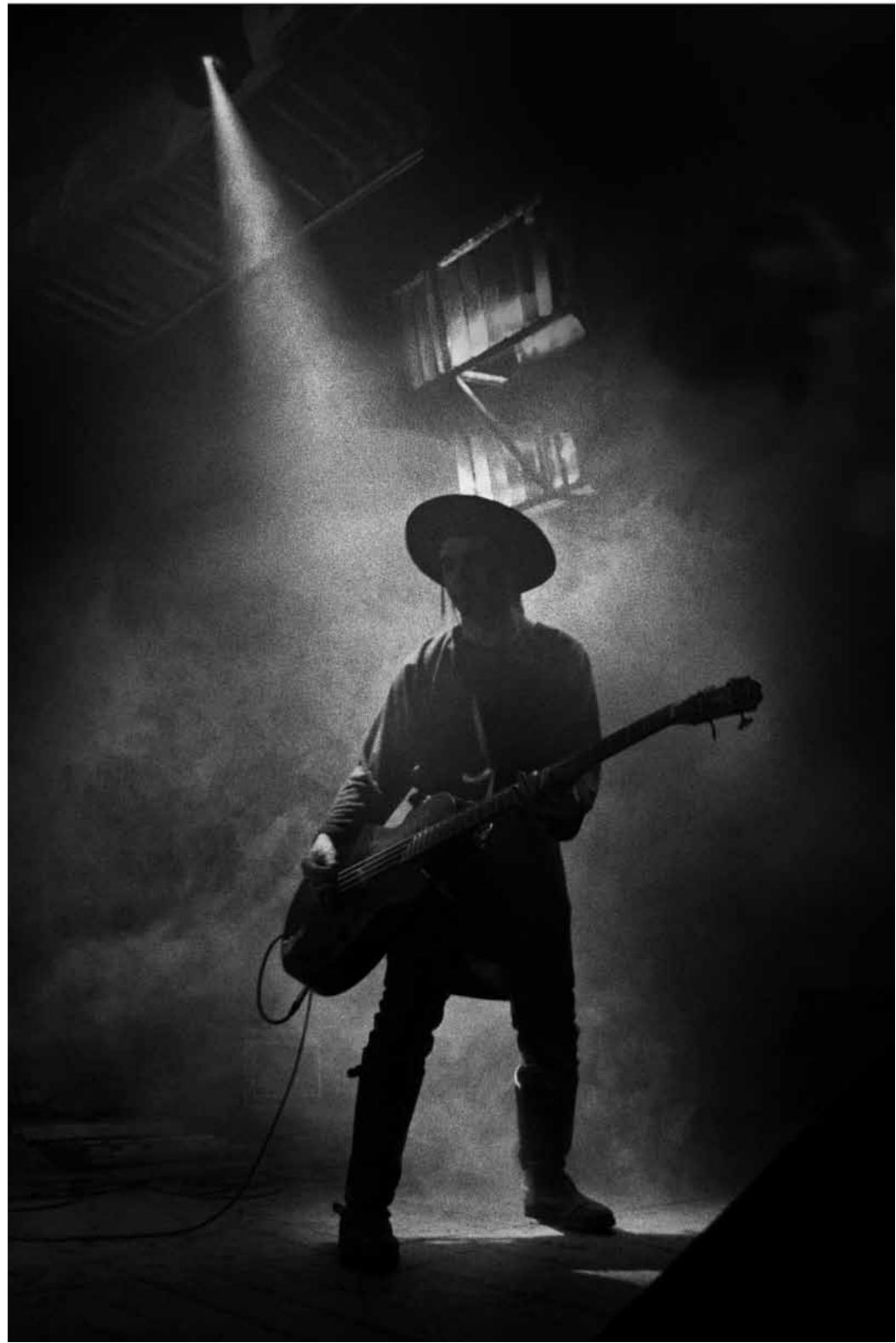
Darko Rundek 2

Rundekovoj vodi u očima treba sva ta mramorna magla kako bi u nju raspršio priču koja se ritmizira u potrebi za kompozicijskim Središtem. Kako bi ga razvukao iz dimnog okružja, smješten je, On/Središte/Rundek, u refleksnorežijski pogled prema gore, zrcaljen u višestrukom umnošku nejasnoća, u gegajućem usporniku brzogovornog pogleda na eskapizam. Repetitivno melodična dosada, zgodno kolegijalna bliskost s nepoznatim pogledima odozdo.

Let3 1

Sveopći paroditet pun perja što se rasulo po koncerthnom nebu prljavog susreta scenske igre izvođača koji prekoračuje stageov prostor - i stoga zaglumljenog u metafizički zanos - i pivski definiranog recepcijiskog obzora. Okvir napunjen sivobijelim lebdenjem koje na licu i bradi amerikaniranog performera alergira perspektivu bliže Peruške.

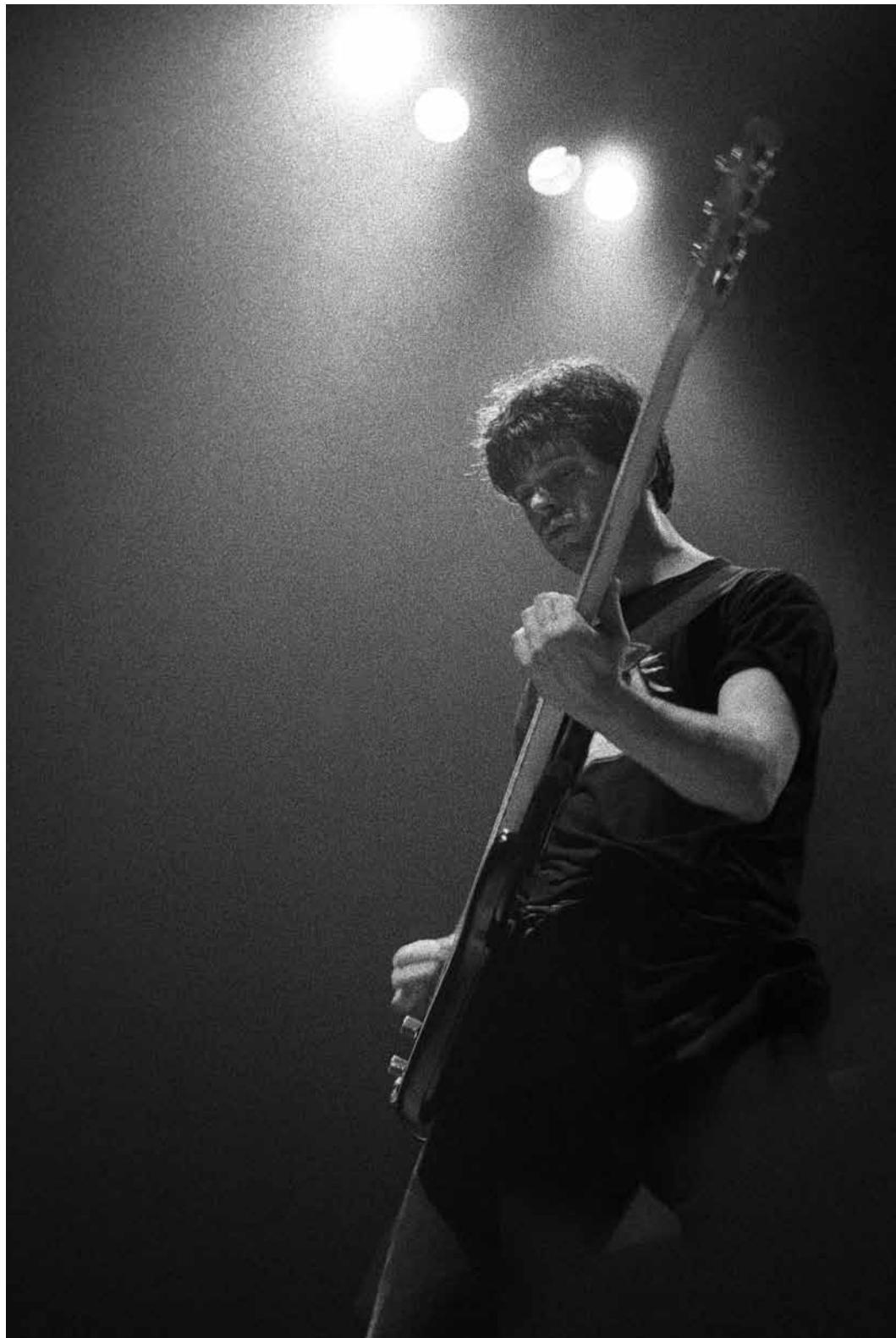
The Cure 1

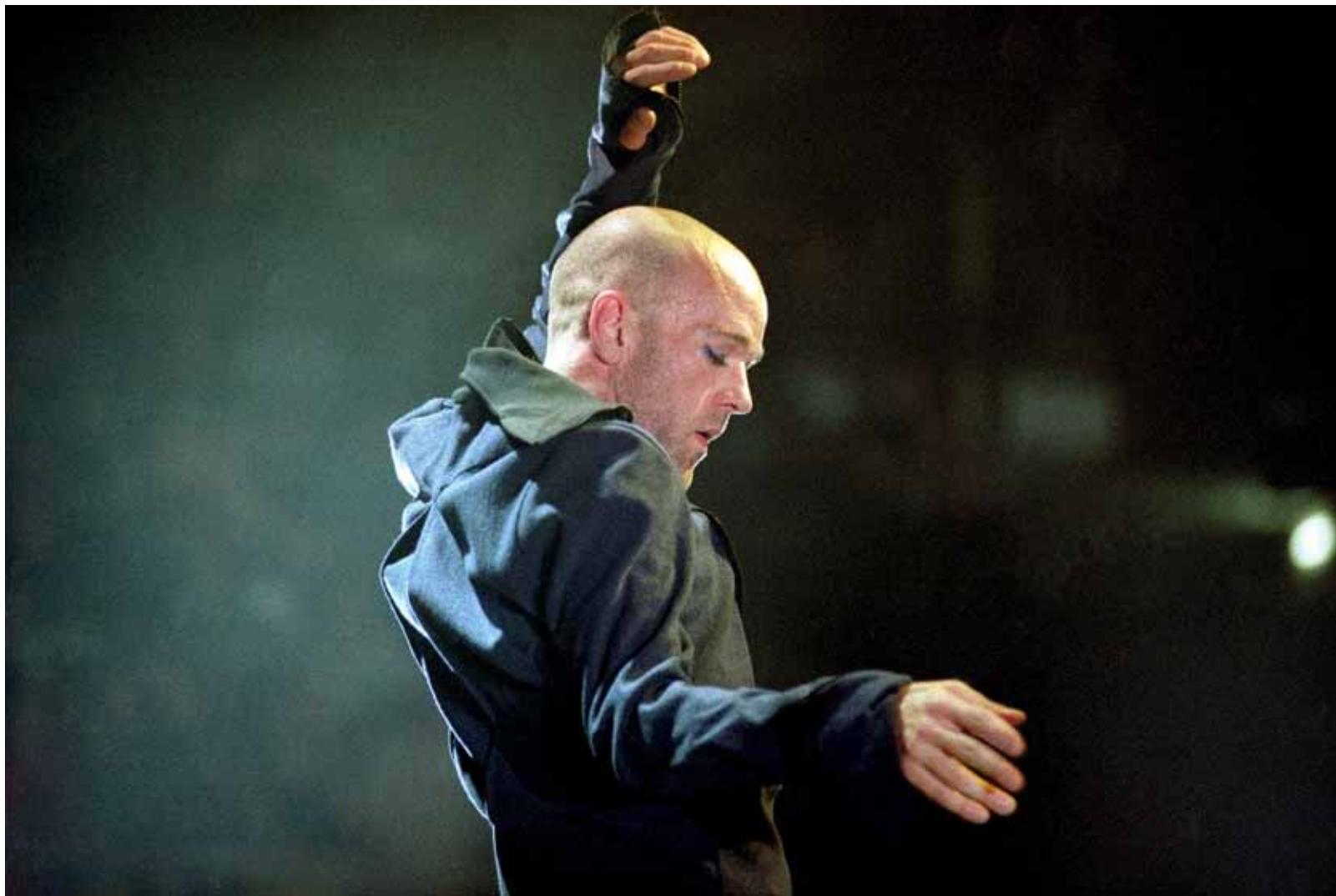
Tugaljivi mlazovi tehnog matrica obranjeni mutnom stageovskom dijagonalom koja cijeli tamni podatak polutotala osobnosti strpava pod šešir olake poze.

The Stranglers

Dijagonala u nepunom gestualnom shootu subjekta neznatno opuštenih koljena i donjorakursnog middleplana u dvostrukoj, implozivnoj rekadiraciji amerikenom i u eksplozivnoj rasprštanosti u drugi subjekt Svjetla i jedva vidljivog Nekog.

R.E.M. 1

Evo, i kad letim svejedno lebdim, to je koreo mojeg života za koji se samo čini da je pjesma o nečem. A on je zapravo samo pjesma, i nije o nečem, on je gestualna struktura između malog reflektorčića ispred i velikog sfumatnog bljeska bočno iza.

R.E.M. 3

Noć u kojoj je za pozelenjeti, lebdjeti kontralih, zbog odsutnog neba, ali u trokutno nepravilnom raskrižju jasno se vidi da svjetlosno jača mjesto na liku izvođača sugeriraju predanost... I ovdje sam ionako zarobljen. Molim, odvedite, ionako nisam.

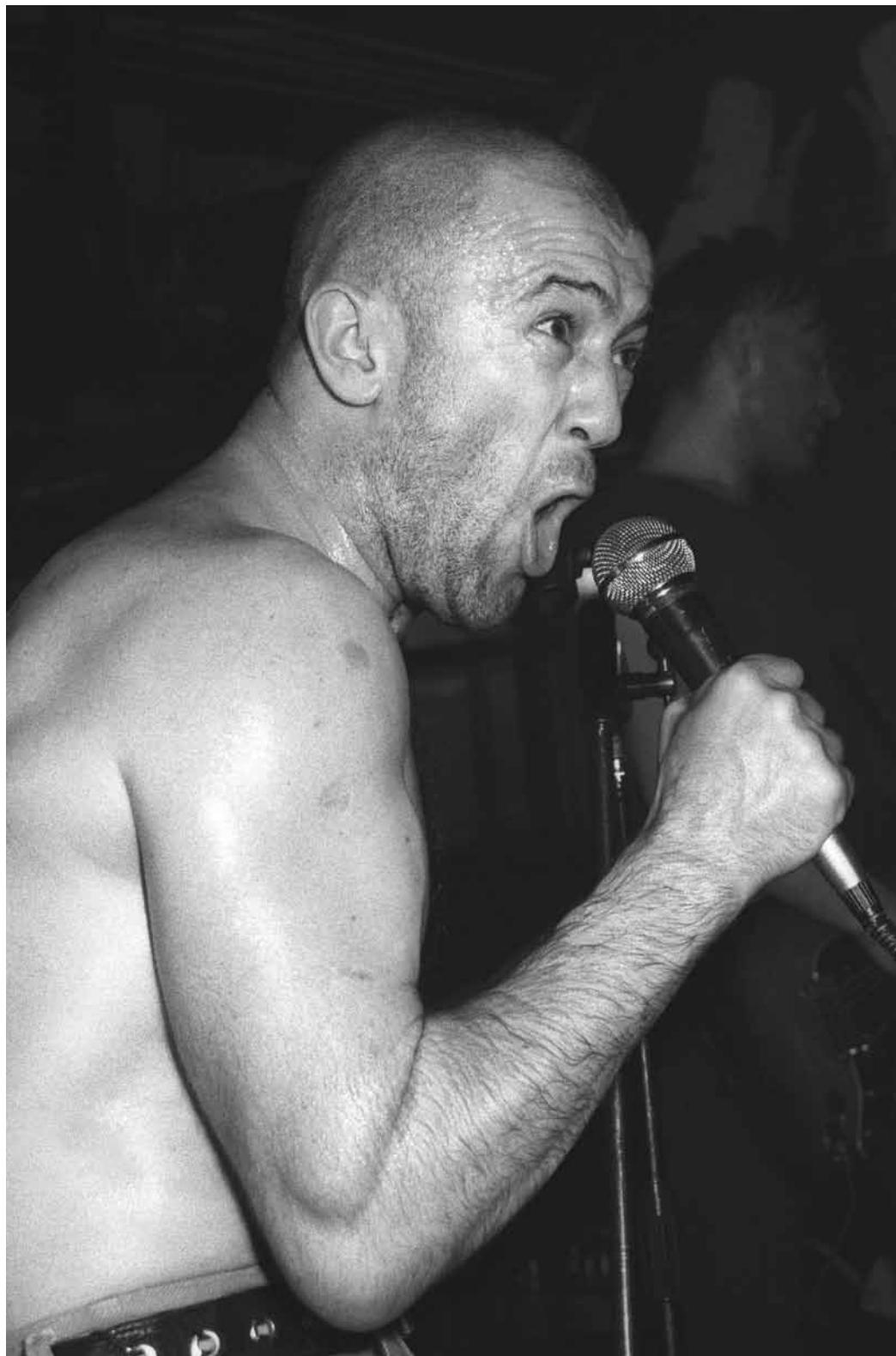
Overflow

Zabavni punk je opasan žanr, osobito u blitznutom srednjem planu kada je sve nestilizirano i znojnoradno, no činjenica je da u ovoj informaciji punk voli i Sonic Youth i svijet kose kakvu nikada nemamo, ni u kojem vremenu. Većinu, stoga, vremena, jer o njemu je riječ, provode u skoku pa je ovo iznimno slučaj gdje im identitet čuva metalično zrcalo iz rekadirane blizine.

Die Hausers 2

Nas dvadeset, mi znamo svaku tvoju riječ, ostani, jer znaš svaku našu riječ. Lady Dabilly, Senio, Butch, Fabus, Kralj, Nemanja, Zvjezdana, File. Oni drugi bi ionako opet otišli čim počne noise.

Sexa

Najbolje što nam se nije dogodilo, uz Married Body, jer to je ludens zvuka koji razdragano siječe dubok kolektivni led. Poetiku noisa zgrungali su u posthc i pjevaju brojalice, Beatlese, i svu tu energiju strijelnutu u katedru snage iz nosača podlaktice i očiju, te jednostavnog tjelesnog zdravlja nadostavljenjem paralel geometrije u crti mikrofona, Bitzova gitarskog tijela i Nikova uha. Logos tijela glavom i dvodnevnom bradom. Bozi energijskog tijela šapću nam Oči.

The God Bullies

Crampšični i caveični, usred Osijeka, 1990. u troboju sa Sexom i Cowsima sasvim ravnopravni i ozbiljni dok čitaju Knjigu. Odijelo, neobičan pogled na svijet, a i drukčiji svijet, to je to, samo još lagano hc noisira neki lampion. Zato su God Bullies toliko blizu.

Married Body

Juri kleći kao predvodnik publike kojoj ne okreće leđa kada je najteže jer ga odano zrcali punkerica koja je do njega u sivom mantilu, a njena posve nagnuta glava prema dolje sja svjetlo njegove majbe i škaklja objektiv našeg nevida svojom nevidljivom friznom kontrafizikom. I to je to. Grad sa svijetlim antiautoritarnim pripovjedačem.

Leave

Subjektica koja breedko zvonkira neodlazak, nešto neraspoloženo je minimum, a neznatno ispod je odani dosubjekt, koji neskriveno zrcalno, nesretan od sreće što razumije, grli kompozicijski unatrag zrak njene nagnute Naracije. Drugi objektiv je već dio skupinske netremice, skupinskog Ja koja koje ne samo da razumije o čemu je riječ nego to i zna. Bez obzira kakvo je to mjesto, njihov dom je тамо gdje je ona.

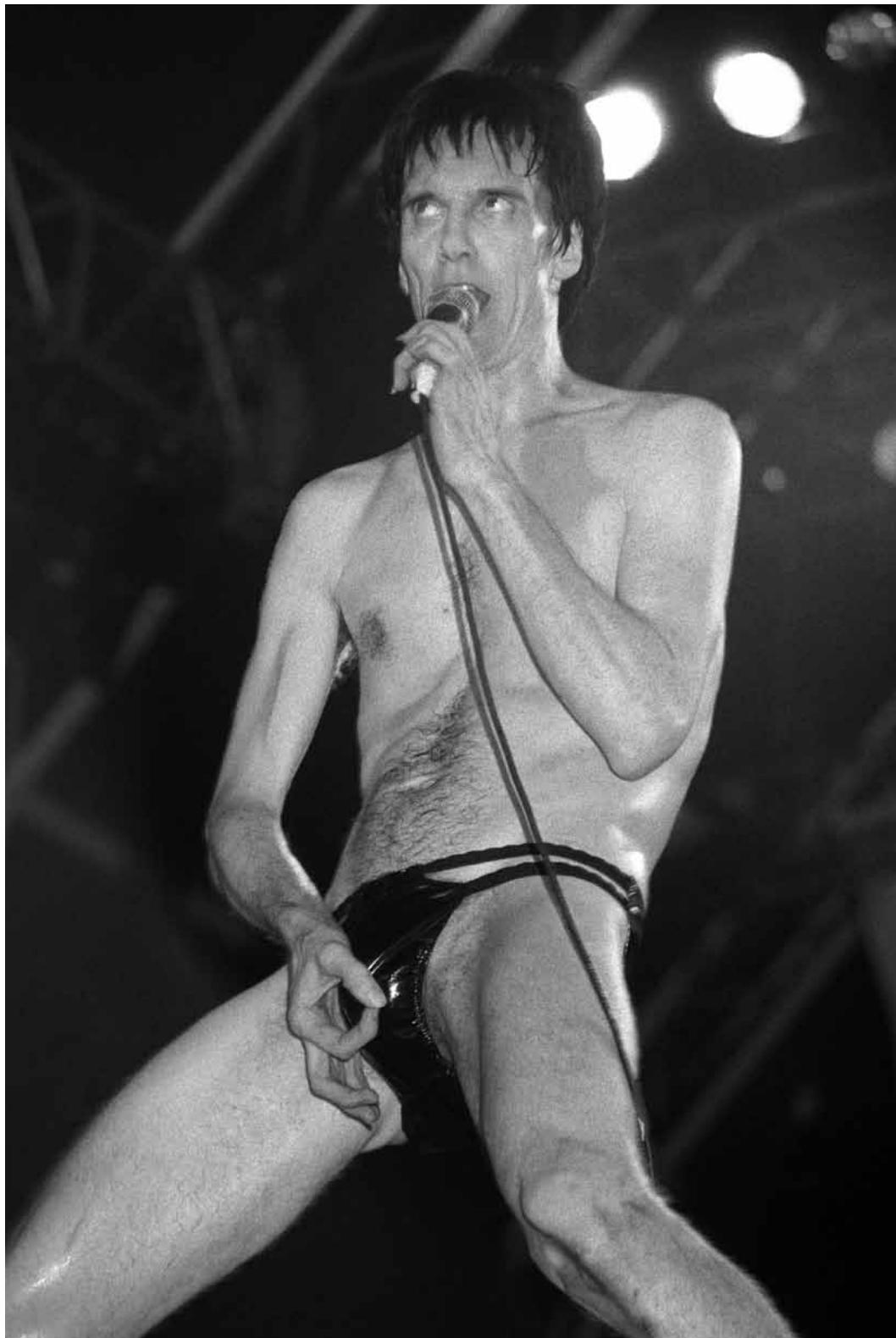
Laibach

Svi stageovski i svjetlosni amerikeni koje se dade zavrtjeti oko subjektne poze, jednako su energoidno napunjeni do vrha ili dna posljednjeg kutka koncertne dvorane. Posljednje i prvo monumentalno stalno izvode pozicijske rollinge.

The Cramps

Melodično naprsla melodija ili humor horor, dakle antimačoidni performance koji razodijeva hitovsku strategiju. Zašto bi svi imali Satisfaction ili House of rising sun? Ma no! Znojno blještavi subjekt frontmana podsjeća kako je poslije Morrisona teško ako se ne smiješ prvih deset puta samome sebi, a tek onda nikome drugom, i to izbliza, i bečeći se, pri tome ne zaboravljajući kakav blijedoružičasti porculan svira uz tebe veliku crvenu gitaru.

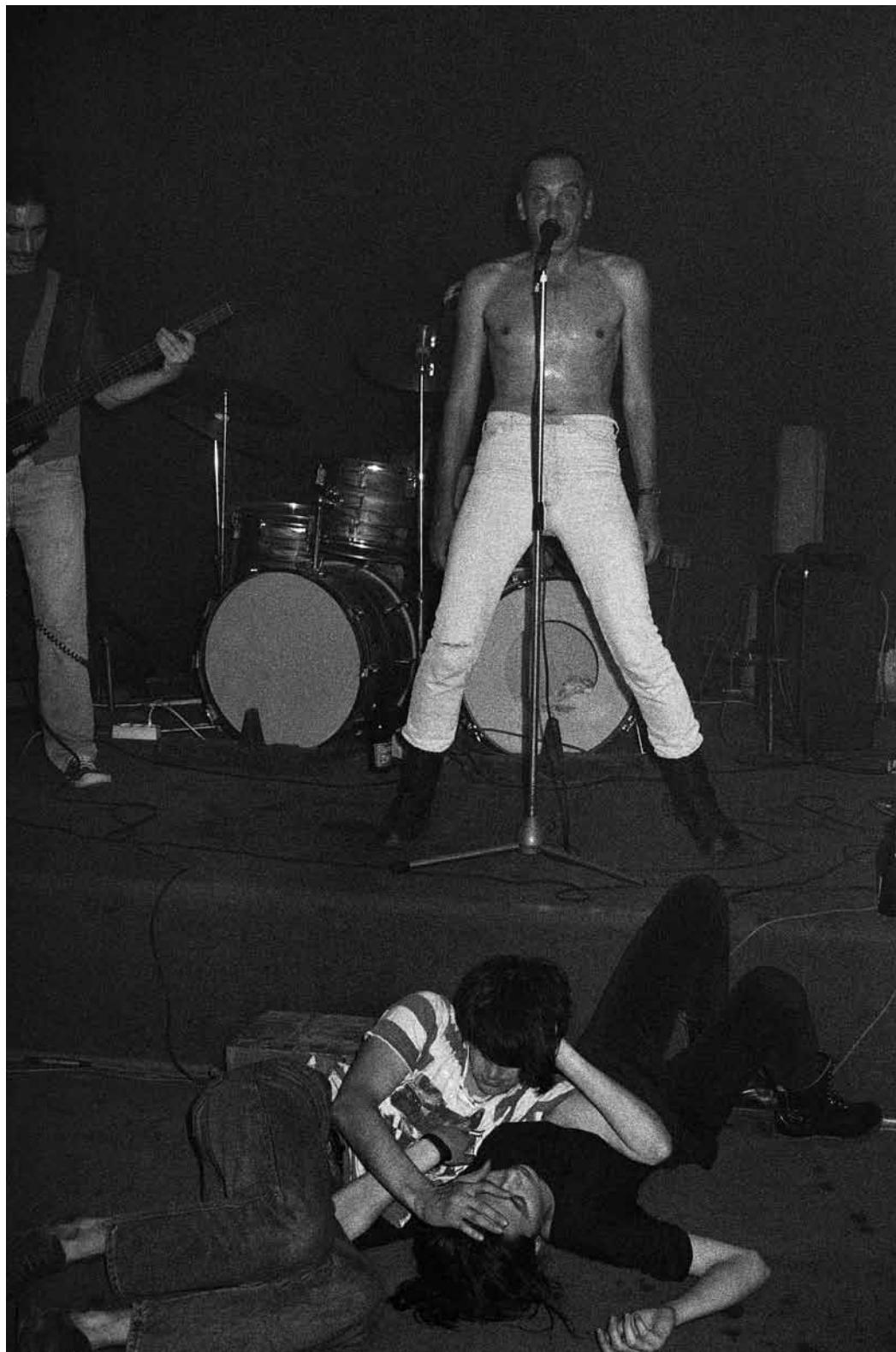
KUD Idijoti

Pričati averbalno, parole recitirati kao ritam, a ne poruku, glazbena modulacija rječi reducirana/oslobodjena na ritmizaciju, stoga performirati samo gust dim dosljednog punkta, jer beljenje je nužno.

The Sugarcubes

Kako rekosmo, bili su u Osijeku, za 300 dm i pred 300 Kultera. Bilo je to pred Rat, film prozirne zavjese je bio simboličan i sugerirao je film. Kako smo samo bili dobro snimljeni, i kako je to neponovljivo. Naime, to je takav film, nesnimljen, ili ga je spalio rat.

Galebovi

Dan Velikog Šljama obred je koji se izvodi uvijek, ali također i kada god je moguće. Započet je u ovoj polunevidljivoj režiji apsolutnog spontaniteta, iz Njegova je velikog bubnja uspostavio nemjesto nevjerojatne unutrašnje oprjeke sivilu, podvalu Snimateljskom ja, a tek Nama. Svjetlost raste samo iz slabog blitza, iz nepostojećeg light showa, iz mjesne zajednice Centar. Savršeno je Šljam izmaknut iz Centra fotke, jer pravi centar je njihova posljednja rock predstava pred rat, ta očita blaga ljubav.

Davorin Bogović

On se zove Davorin Bogović, a što je sad ovo oko nas? Što je ono iza njega? Tko je od nas čovjek na svom ne mjestu?

Teengenerate

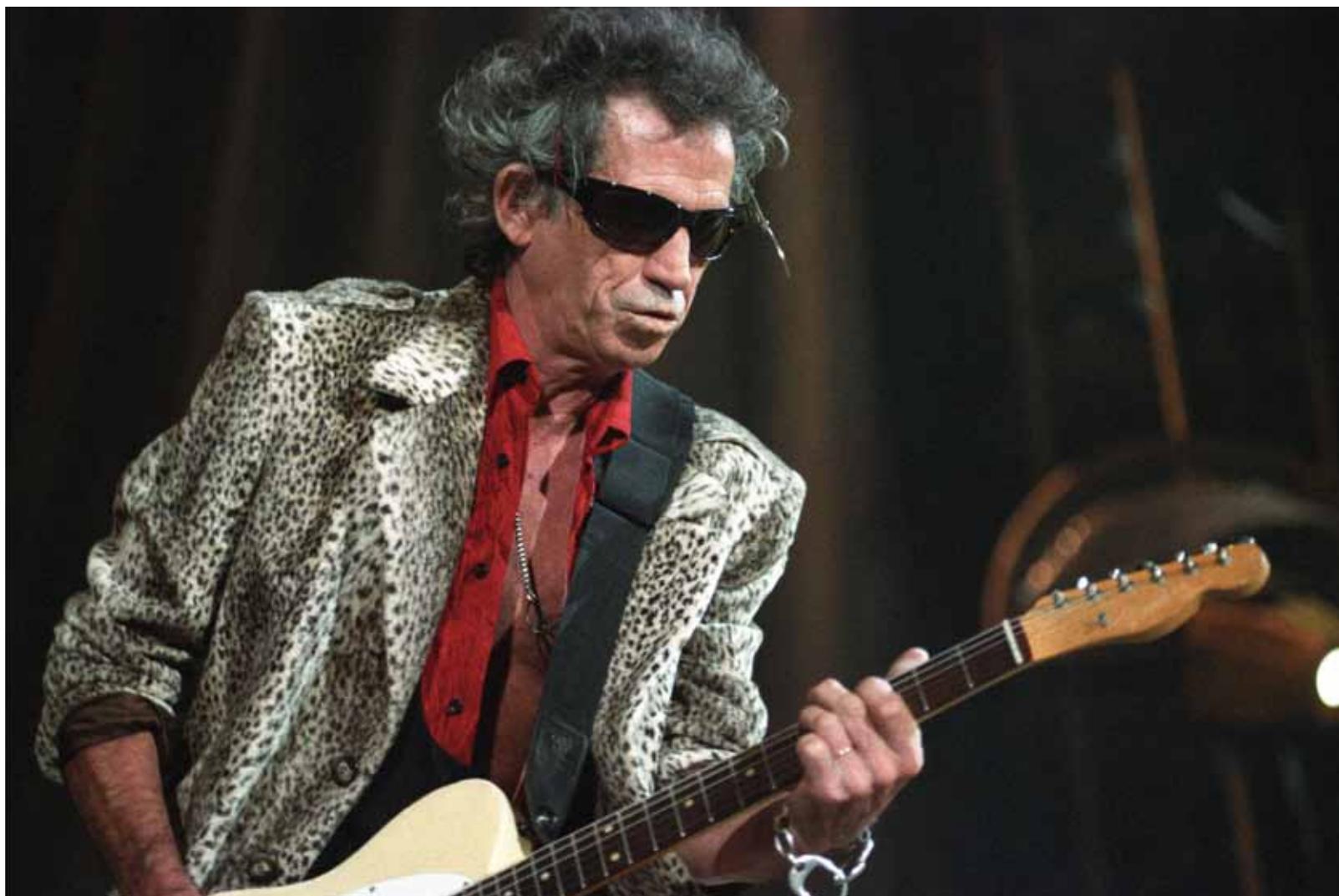
Oni su vrlo mršavi predsjednici, ali imaju levitacijski sindrom skoro usporediv s Debelima, a i s Overflow, no to je teško izdržati..., skinuli su se s tog smiješno kidanog postramones riffizma, odveli su to ime sa stagea, ali vidimo da oni svejedno lebde i dalje, naskejtani na tim neobičnim žičanim daskama, na fotki.

Nick Cave/Blixa Bargeld

Ako njih dvojica gledaju mimo, što li tek nama preostaje? I kad?

Union, reunion čega? Kako da se rasprostorimo i budemo istovremeno u oba (i više) od njihovih c/b opuštenih svjetova, kako da se smjestimo i nastavimo time svoj svijet, razvijen, odsutan, položen u neznatno izdignutu i odsutnu color blizinu plana sjajne priče o šutnji s razumijevanjem, o našoj vlastitoj koncertnoj izvedbi života. S neznatnom režijom, ali besprijeckom Caveovim komunikativnim zrcalima u tamnoj uljudbenoj matrici, te Blixinom svjetlucanju implozijom odavde do vječnosti. Netko tu neambiciozno, ali emocionalno neodgodivo mora prijeći nekamo.

The Rolling Stones 2

Bliski plan kojega nismo imali, ali ga evo sad, u gornjem okrajku gitare koja viri odozdo, u položenom okviru bora koje želimo što brže imati.

The Rolling Stones 1

Mali ovali izvora svjetla, mimezis neba s crtovljem paralelki, iz lijevog kuta izronjen ukošeni smeđasti signal poda i Subjekt naslonjen na gestual težak pola stoljeća.

Satan Panonski

Da, to je on.

Tamo je i Pokvarena mašta kao neplaćenički band, kao pun slikovni znak najboljeg Satanova gestuala koji kaže: prvo mali prst, a zatim idemo dalje ako ne priznate da vam je lijepo. Položeni bliski plan, koji, kako znamo, reže. A ne lakometalne mreže koje, kao, nude izvornu domaću i autentičnu sado-mazo punkijadu. Ne mreže, nego reže.

Pips, Chips & Videoclips

Neobičnoumnik koji nas ispod svjetala dolazećeg NLO-a marionetno zaneseno uvjerava da je stigao neki nadrdani spas. NO režiju priče razotkriva još neobičnije biće od činela koje će za tren postati sjekoglavni frizbijji.

Psihomodo Pop 2

Kolikogod im natočili energizacijskih matrica svjetla na nemogućem stageu ispred skuca, Psihomodo je unpljungnuo svoj rani ramonsizam i neka se sva trojica humanolikih izvođača naslone na mrak, prije nego zajedno s njima i bez stagea utonemo u noć.

Fancy Lazy

E sad da je sad zalediti svijet i da ostane samo takav, s natočenim punim svjetlom i našim španungom energije, thrillerom tijela.

Alien Sex Fiend

Umne mreže psychobilly teksture oslonjene na početak osamdesetih, na tužnu plesnu jeku, s brojkama koje zabrinjavaju, s Curtisom koji kao da šapće malo iza, ispred ili nigdje, pošto je to, to nigdje, najtočnije moguće mjesto na kojem se stvari opisuju. Tamnost iz usta okvir je i rub. Tome, međutim, doskače prostor fotke koje se sad već nitko ni ne treba sjećati, jer to nisu ničija sjećanja. Umjesto njih, kamermanski suptilnjak pogo ljubavi. Jedan skok i shoot ove fotke.

The Anti-Nowhere League

Rani drugovalni punkeri s odmah starim lošim Animalom kao frontmanom startaju osamdesete. Ne mire se s tim što sociomrak oko njih ne mari, a to Animalova stisnuta šaka tvrdi duboko u našem komformističkom oku, iako zna i što je figa, ili se pita što je šipak!? Ta trojba je inzistiranje na zajedničkoj cugiji, a tko je truba nek se napuši sam! To je Osijek!, kaže ta art-šaka rata protiv ravnodušnosti. Spünk's not dead.

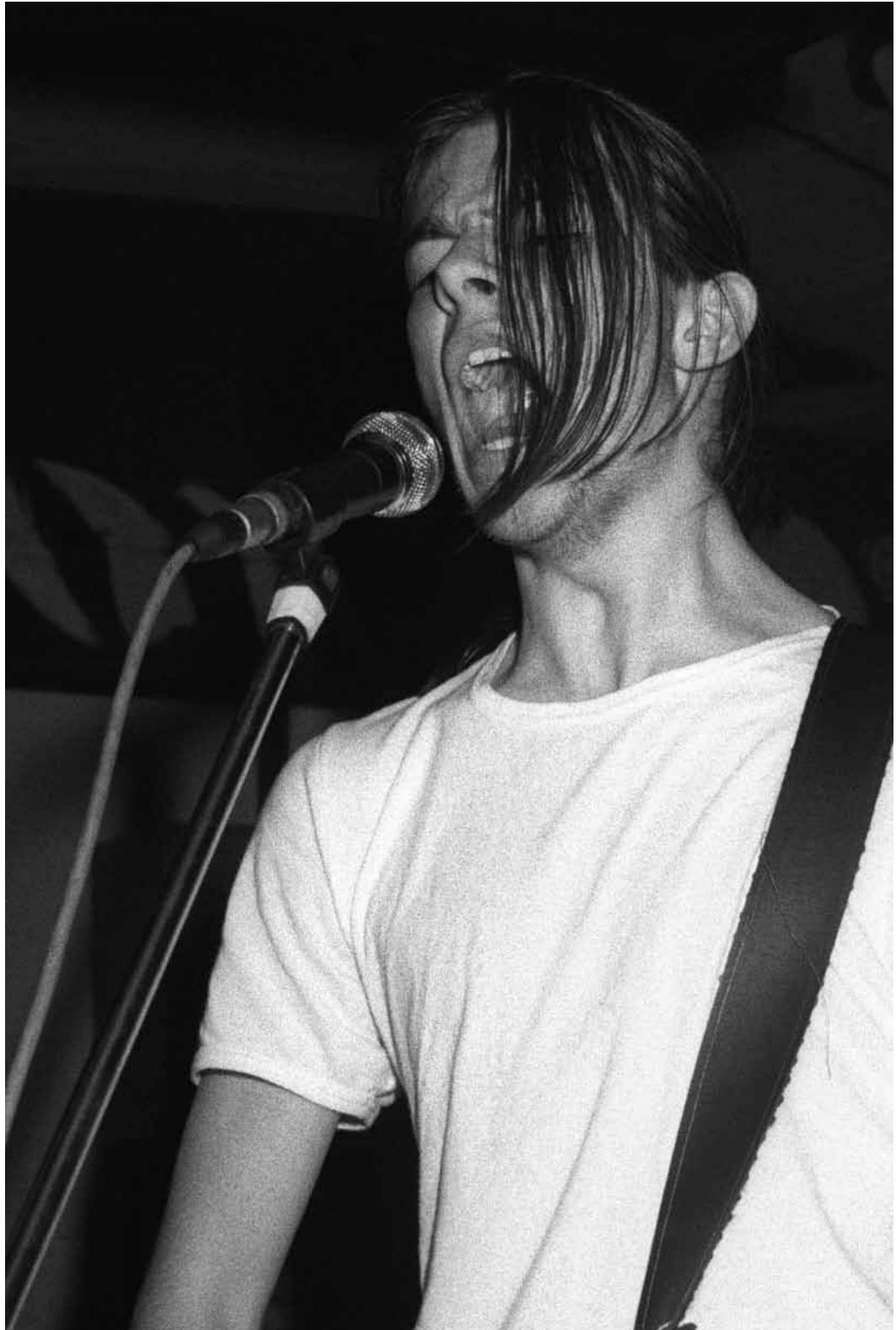
V okovih

Odlična igračka nagnuta od sebe i tjelesno unatrag, ali glavom nagnutom ustranu, i nikako ne prema žicama koje vrište iz vratnih gitarskih stežača, na drugoj strani. Ime kaže, u okovima.

Spünk

Metalne punk boje jamiranja skraćeni su snimak svega što je bijela buka jedne blješteće površine donje dijagonalizirane majbe, šesnaestgodišnjački autoritarizam zvuka, ozračje Vibra Junkersa, Mande, Sexe, Road Runnersa, skorašnjih Why Stakala, a zapravo tek poluovala kose koja napreže niti glasnica u jutarnji zvuk trube. Zvuk je složen iza pozornice, izvedba je naoko koncert a više interWallos, no naprijed je nadmoć, mikrofon koji je zaboden ravno ukrivo u naše noisekunstlersko srce.

The Cows 2

Moja nylon vrećica pomaže kada pravim post-hc friz za uroniti u smiješni svijet po kojemu spasonosno tebe crtam prije nego vrištim o besmislenosti. Eno vidi. Sjedim u kutu, uz zid i pazim na njega, na zid.

The Cows 1

Žao mi je moje grimase koja punkerski krajem osamdesetih uživa u traženju pedale, pa će zatim gestualno pjevati usput disakordični blues, sve dok ne prođe barem jedno desetljeće.

Majke 5

Bijeli šešir kao kapa svemu tome, ružnoća blagog geometrizma iz donjeg kuta, jedina diskoordinacija sa zajedničkim prizornim energizmom.

Majke 4

Ne možeš ne biti uz njih kada su ti tako blizu, i bezvučno teže u nas. Izvijutak, nagnuće, scenski pokret koji naprsto stoji, uostalom, osobito, čak ako i padne. Njegovo blizu je naš pogled na svijet koji je tamo negdje u lijevom mimoilasku sa savršenom ritam sekocijom križnog stropa.

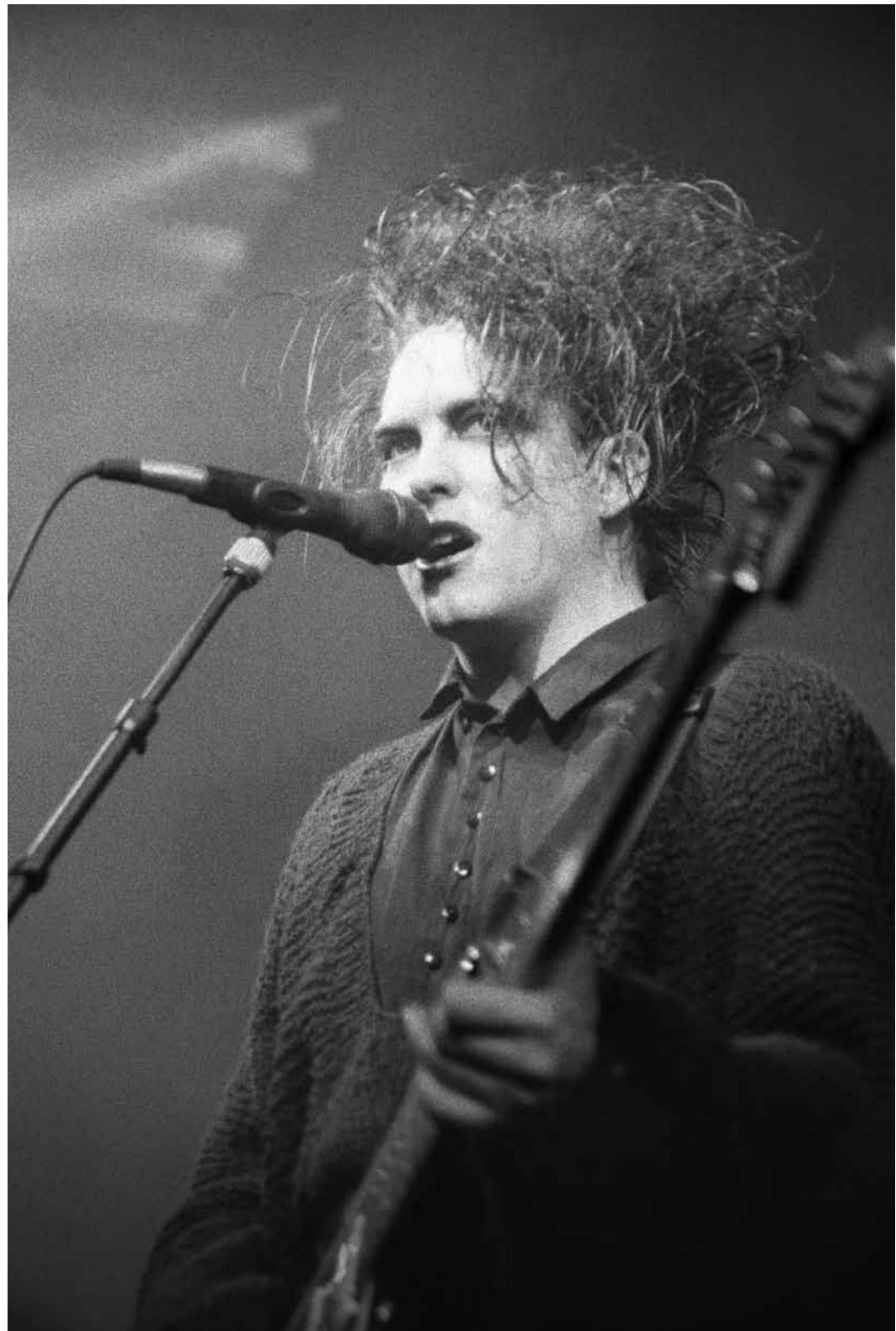
Majke 1

Bare još bliže, s cigaretom i sav u svjetlu usta koja zacijelo ne pjevuše uspavanku, jer ih bude vrlo ponizne ruke, njih usta, bude ih poluprozirne ruke, nestanak tijela u području ramena, pa je sve izduljeno usprkos geometričnom nacrtu koji ne može ništa.

The Cure 2

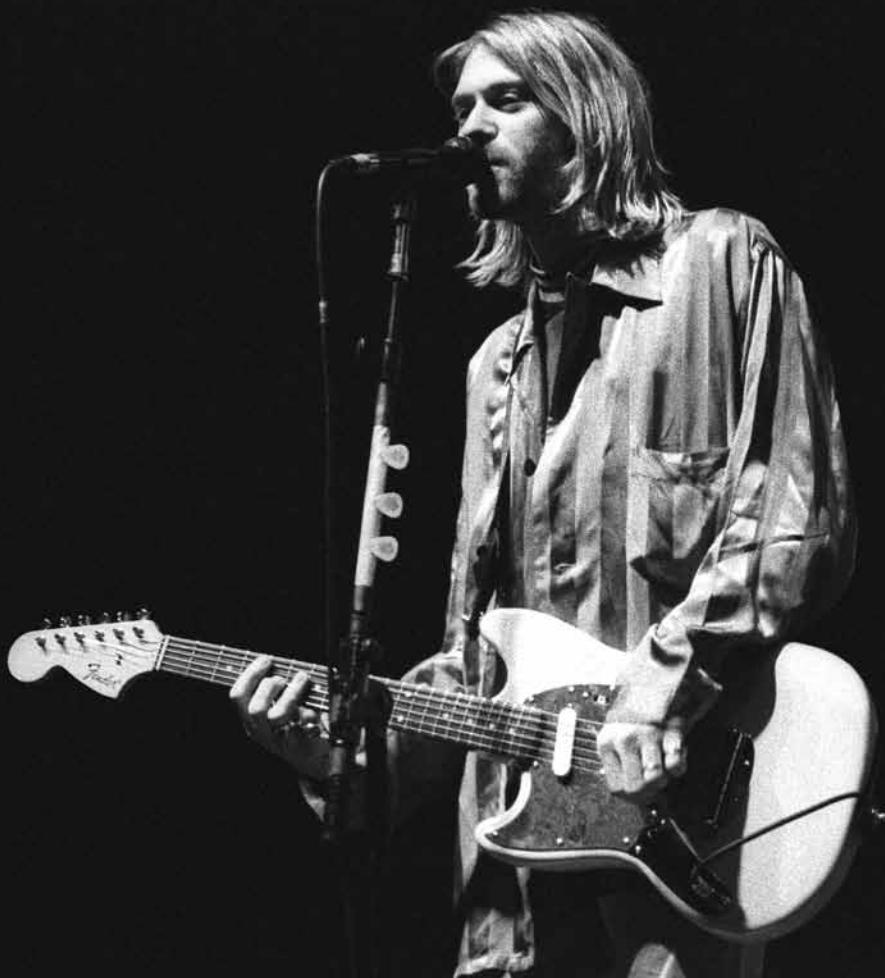
Iste 1976. i Cramps i Cure pripremaju smjese za budući gotični punk rock, a i jedni i drugi vole scensku igru, stilizaciju, u kojoj će se Cure odlučiti za strog camusovski dark, za tugaljiv sfumati pristup u kojem nejasno i jedva poderano svjetlosno-geometrično nebo scene naprosto zrcali toplinu apsurda i pleše mutne melodijske cure. Blijedo lice samo se srami i ništa više, tek onako, najviše ni zbog čega, naime jer se kreće u nespretnim emocijama, tijelom koje se zaklanja gitarom. E da je toga još.

Ramones

Znam da niste, ni mi ne želimo, jer mi nismo, nećemo to, nikada to, no samo smo sad, zauvijek odmah, tu, amerikenirani, polutotalno bubrejivima marionetiran sam unutra, tu posve naprijed u Vašu crtičku glavu. Ili, kako Maleš kaže, inače Heroinin urednik i dobar Lemmyjev i Killmisterov frend, čim je devedeseta, odmah znate da je slijedi najbolji metal ever. Svetlo lagano puše odozgor, a ja Splavar, pouzdano odgurujem dno i dolazim sve tamniji kako bih što zauvjeko postao Vi. To želim, to ču, samo to, evo to je to.

Nirvana 2

Okružen je najkompaktnijom mogućom crnoćom, u kostimo i koreo scenizmu nastupa je između spavanja i zatvoreničkog odsuća, u oba slučaja spreman. Spreman nasloniti se na gitaru i oduzeti pravo na silu težu ikojem drugom orijentiru.

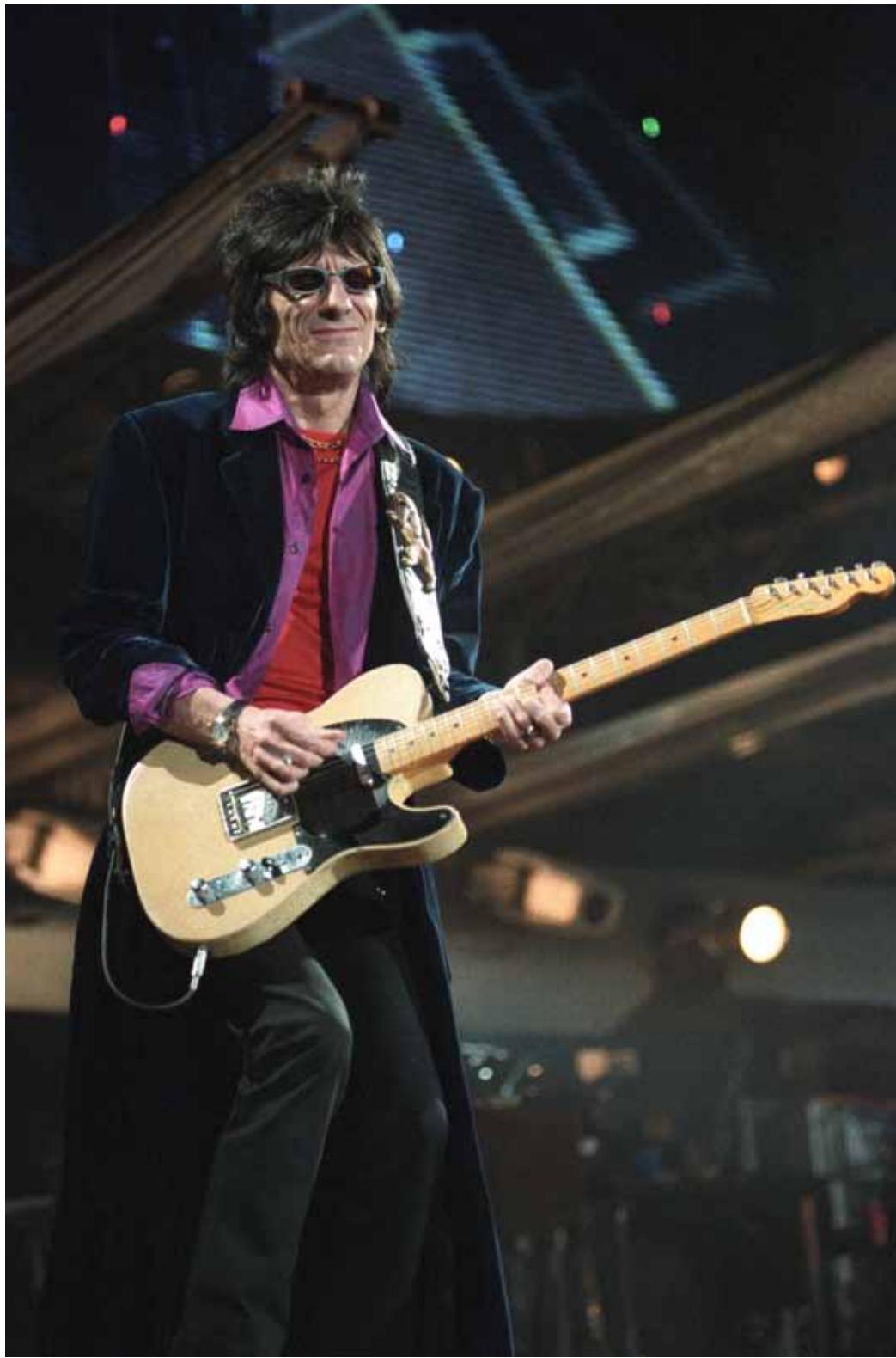
Hammerhead

Mikrofon koji, vrlo blisko, ima i naoko ljudsku glavu, čak s dijelom tijela prisličiva ljudskom sa zakvačenim i eko-badgeom na gitarskom kaišu, a ne samo zaštitnu mrežicu, za inputnu opnu, u obliku polukugle. Mikrofon u usta i bježi!

R.E.M. 2

Malo svjetla može poboljšati stvar, ali ipak, s mržnjom Vas molim, odvedite me, na ovom je prebliskom mjestu toliko otvoren donji kut mojeg raskrižja, tako se lako može odletjeti, pa evo molim usrdno i žestoko, jer sam radije za pogled odozgor.

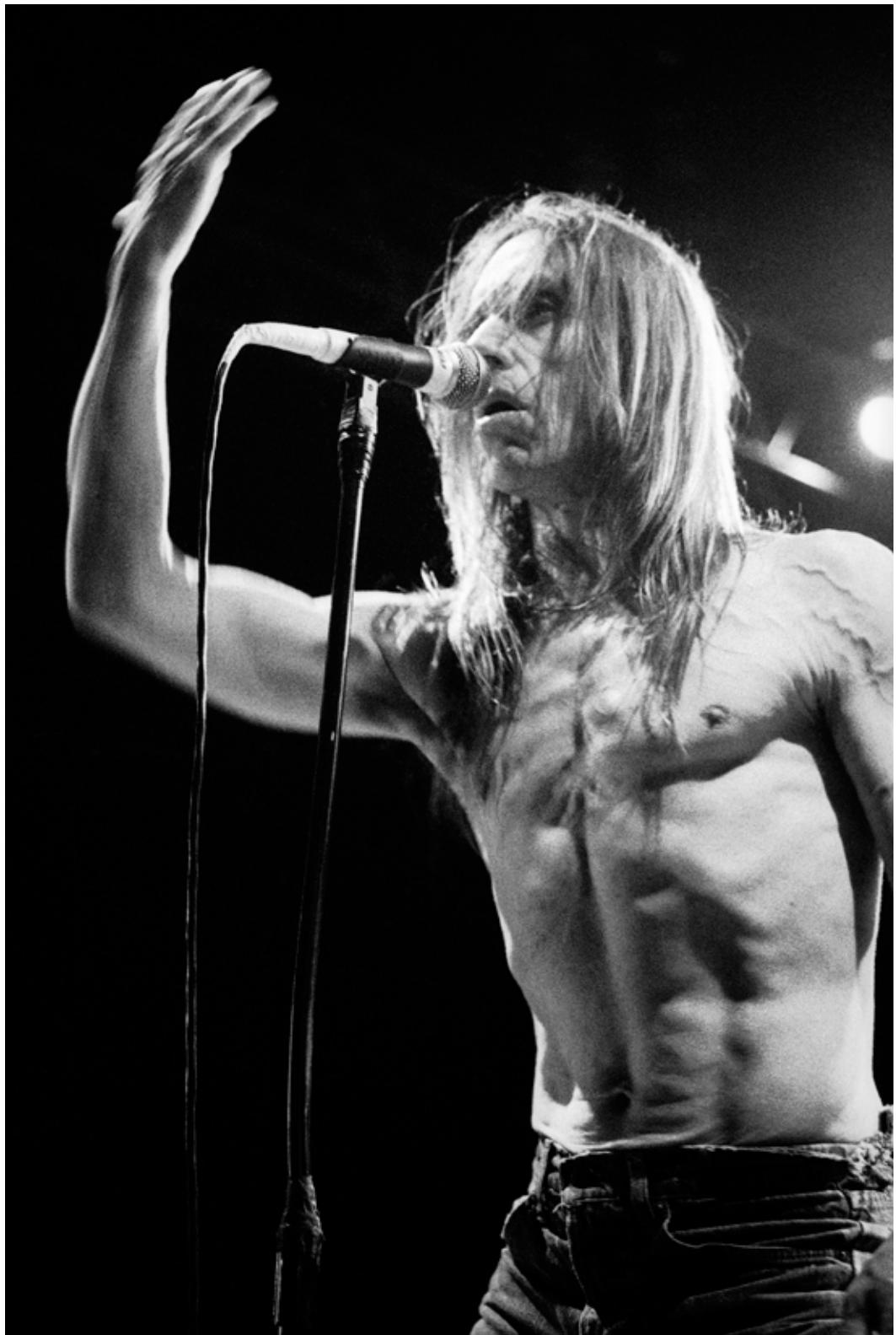
The Rolling Stones 3

Vrat svijetle gitare paralelom naslonjen na zamućene strukture scenske konstrukcije, dugi mantil nosača srednjeg plana podupire puni kut kompozicije, a neznatno spuštena izvođačka koljena održavaju 3D perspektivu na našim gledateljskim zubima koja cvokoću odsutni koreo bez odraza.

Iggy Pop 1

On je prvi počeo, nisam ja, kažu djeca kada se izvlače iz gužve diskomunikacijskih okolnosti. A disfokalizaciju Iggy scenira u svakom prizoru, stanujući jedino na stageu. Iggy nam, tako putujući našim venama, spašava svijet svaki dan, samo što mi, nesvijet, to ne znamo, ovakvi nespašeni, idlijoti. Naravno da će svijet proći pokraj nas, nas nesvijeta, niti polusvjeta, iako je Iggy, kako je Johnny svojevremeno primjetio, više nego blizu.

Saratoga

Saratoga, Die Hausers, Noise Slawonische Kunst, svijet tkan od energijskog plutonijuma srca, svjetlosnim miljama od realizma, diskretno usmjerena paralelka fisije oslobođane između stakla i vrata. Ne može Kralj protiv sebe.

Achtung Dichtung

Huricane, svjetlosno bešuman, kojega smo zaneseno živjeli, smješteni u unaprijedni vrtlog mjesta na kojem je u nekoj nepodnošljivoj dimenziji nestao i čovjek (ili smo to samo bili mi?), mr, mr, mr, spavali smo, teško disali, mr, mr. Gdje je nestao, napokon saznajmo, bend? Gdje je nestala mr grupa? Jer to smo zapravo bili mi.

B.L.U.D.

Osamdesete su kultno bile No passaran s teškim i lijениm skandiranjem te opakim bespražnim basom, no njihova tadašnja metaAzra tek u Bludu dobiva i poetički EKVivalent, pozor Lesove šarene mimike i ritam sekcije koja se najbolje smije dijagonalno, kroz prazne stisnute ruke i lučno skriven krupnoplanski humor blizine, naslonjen na blijede refleksije. Bass.

Die Hausers 1

Matrix u kojemu su ljudi nažalost pobijedili. A aure koje su energirale Stanje, pobjegle su u grad i traže nas. Lady Dabilly, Senio, Butch, Fabus, Kralj, Nemanja, Zvjezdana, File. I još je toga pohvatati iz ovog programa ultimativnog urbanog Smisla, ali Kontroliram se.

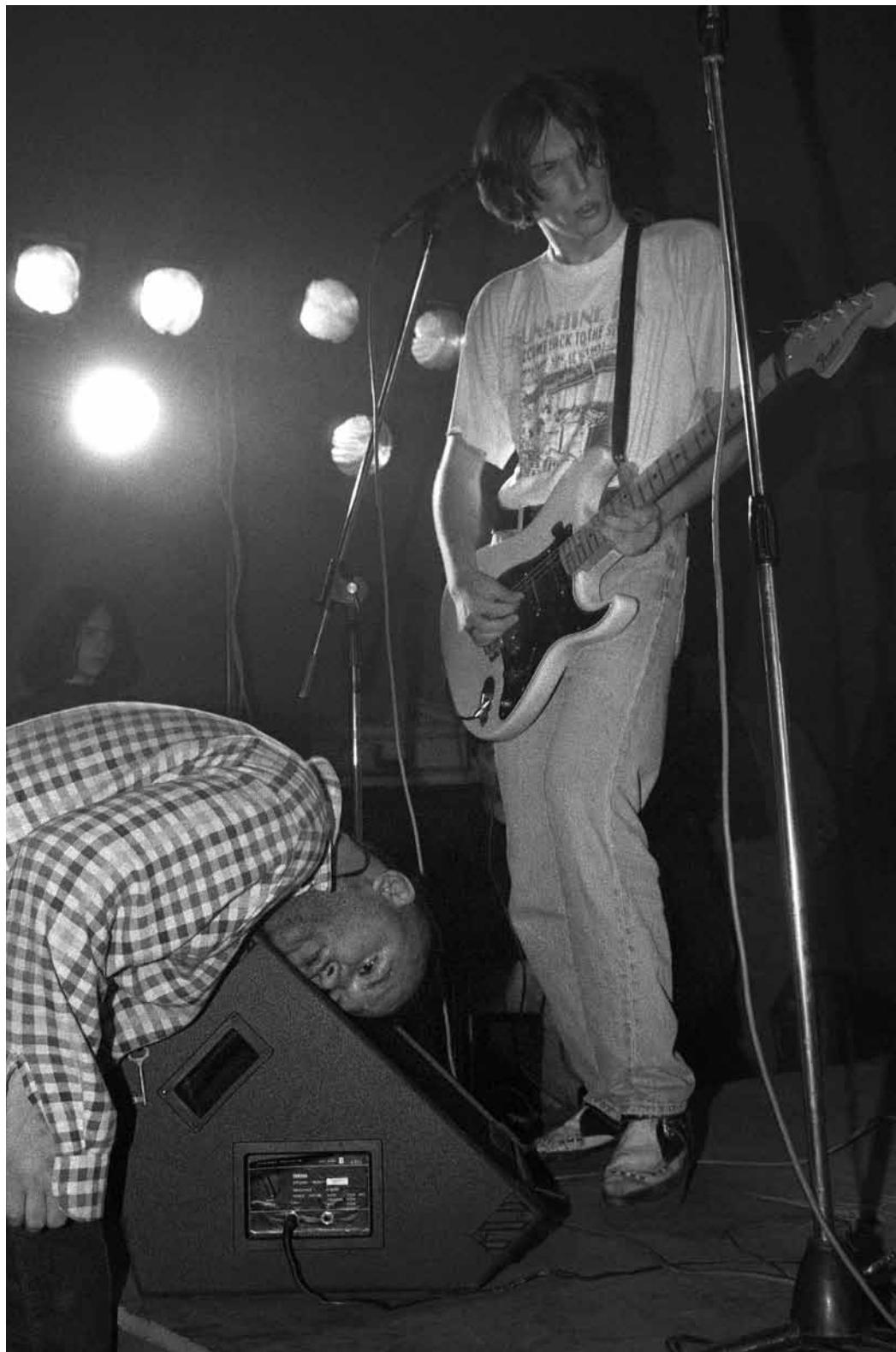
Ha Det Bra

Kako samo iz meditacije izljeću šaržeri, nakon naglo ispražnjene baraže besmisla. Prijedlog za položeno preblisko lebdjenje, prozirnosvijetleće tijelo, za ultimativni neposluh sili, za nesposobnost pogriješiti iz svega tjelesno preostalog, jer je to najbolje sve koje smo ikada imali. Stoga je savršeno tugaljivo.

Why Stakla

Oni su toliko blizu, da se čovjek pita kako to da nas više nema. Stajali smo im uz bok, znali su kao i File sve naše tekstove, ali nisu voljeli duljiti pa su nam ih porazbijali, iako smo znali da su istaljeni iz Sugarcubes, ali najtočnije rečeno – iz Sexe, iz normalnog gradskog života u kojem postoji tjelesna iskrena struja pismenosti. Konstrukcionisti organske energoidne jednostavnosti, učitelji koji nikada neće biti sretni jer smo ih nadmašili. Pitajte Cog hoćete.

Kojoti

Kojoti su najbolje mjesto zadrijemku, opušta se Brmba, čuva naš urbani san. Umjerena mješavina oskudne živčanosti i pristojnog stageiranja s bespriječorno nemelodičnim brbljanjem, vk-zg, vrištuljanje koje se punkično ubrzanim rnb-om pleše.

Hladno pivo 1

Kada ovaj Miki kaže da se boji, tko bi mu vjerovao, dok leđno prašno sunce čuva backup, a oni u koje gleda, nisu iz iste priče kao oni koje dodiruje. Neka bude stadion!
I bi!

Hladno pivo 2

Položeni odmor bjelokošuljaša u srednjeplanskom polutotalu poze koja naručuje još jedan plan.

Darko Rundek 1

Sva ta magla to je drukčije od moje mašte koja svjetli, i ne znam kamo vodi, ali me niti ne zanima jer je, hajmo svi zajedno, dobar dekor logičnim okolnostima kolektivizma. Magla. Play misty for me, imam viška vremena.

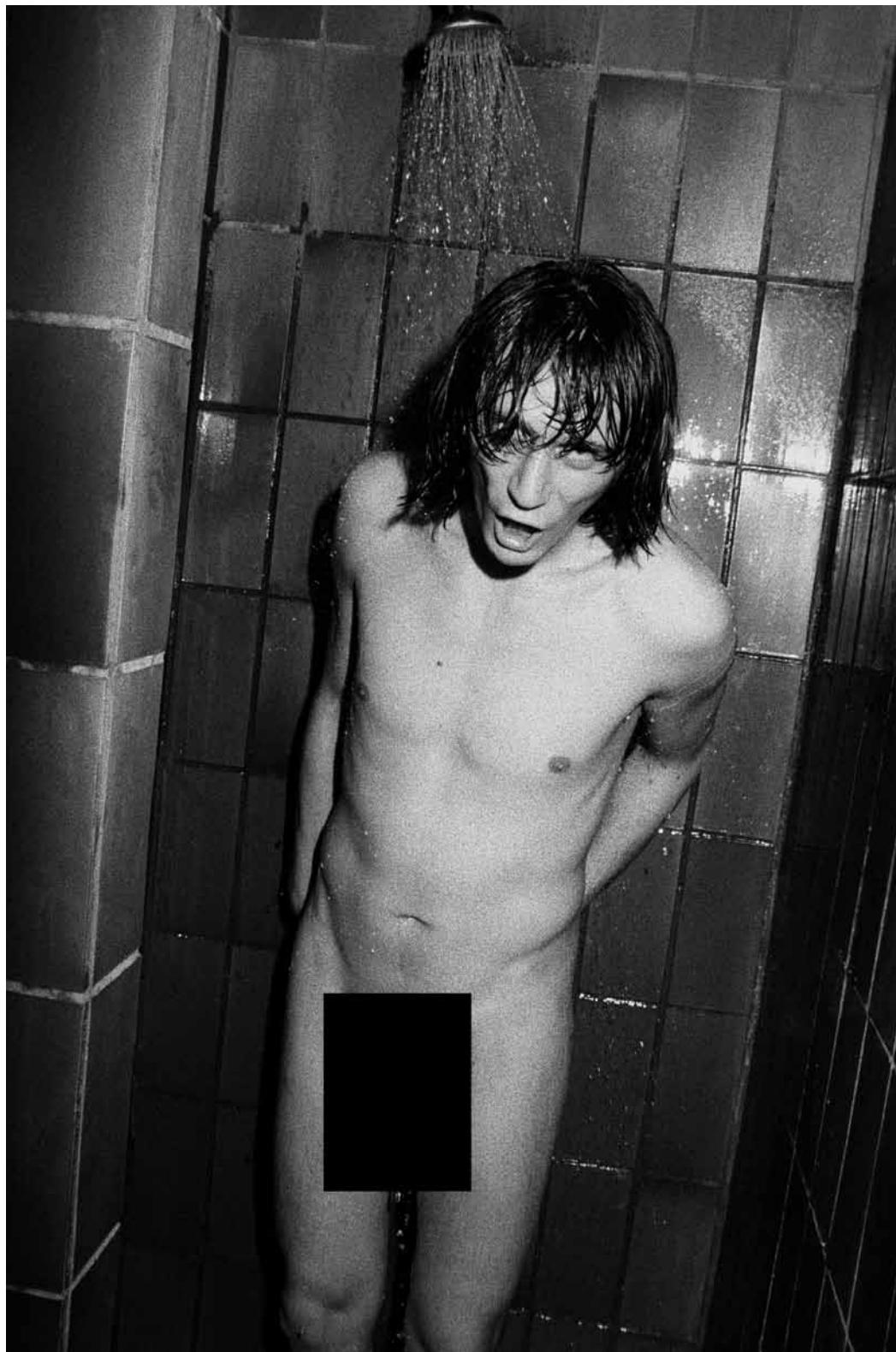
Anti otpad

U pogo skoku Histerijanska hc partyja rođena krajem osamdesetih, s antitežnom kosom skupinskog lebdenja, s odskokom koji zna što radi tamo gdje sada lebdi, pristojni drugi fotker u trećem planu, sveukupno krupni plan s Biljanom i blitz suncem u položenom dijagonalnom razmještaju. Hc grad lebdi.

Apatriidi

Ogorčeni požeški Antidestruktionisti s kraja osamdesetih, a i poslije, programatski založeni u pogled koji će rado i hc pretočiti u metalni zuj ako će to uzdignuti pognuće u pjesmu protiv ideološke obmane. Tih Priopovjedač pouzdanosti je pribrani glazbenik u drugom planu, kroz čiju kosu svijetli svjetlosni razglas. S pjevačem smo na kavi i sućutnom vrštanju, nas plesačkih dvoje, stoga analiziramo društvene odnose, svatko postavlja svoj a--kutni razlog za nerazdvojan lik tjeskobe koju On gleda. A, kaže Goc, ha, kako param tvoj patent svojom mikrofonskom žicom, ha? Kako? Priznaj, jer, znam, i tebi je teško.

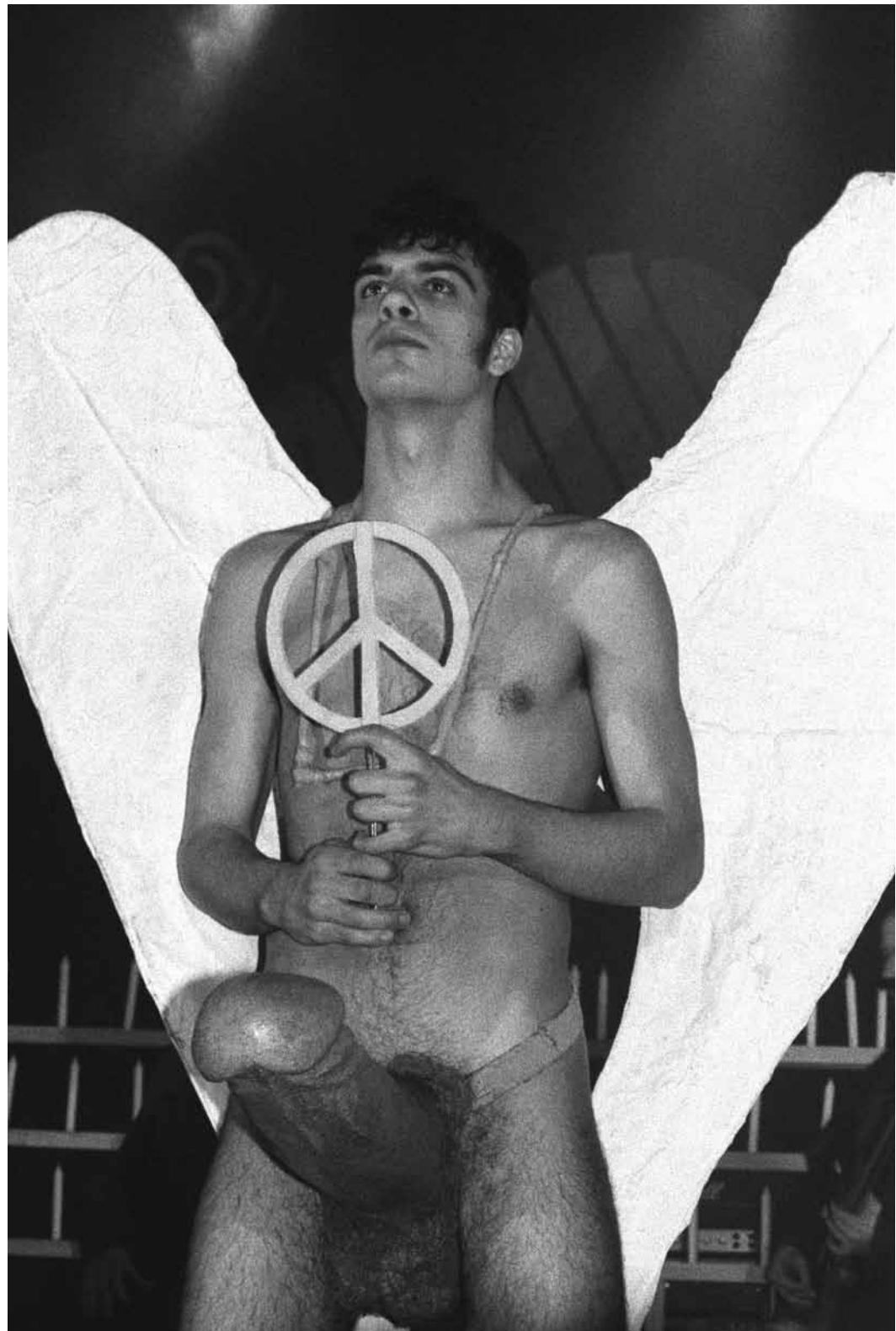
Psihomodo Pop 1

Ta fotka iz osječkog skupa bila je hitovskim nužnim zlom početka devedesetih, naime prve, a i druge Heroine. To je to, takav prostor, takvo mjesto, pljunuti unplugged, a još se subjekt nije zagubio u odluci koga ismijavati, tko je objekt sumnje, a tko looserstva. Još su mu koncerti bili punkozbiljni, a on sam sebi tek smijuljav. Nije pričao nikakve vitzeve, to je bilo presudno, ali umjesto da te iste, koje nije pričao, zaboravi – on ih se, nažalost, sjetio. Punkrocker, ali tko bi se toga sjetio. Hm, ovisi.

Let3 2

Signalističko-simbolički hiperbolizam, pretrpanost vizualnih znakova kao infantilan autoparoditet, a estetemskom srećom ispod krila je i gitarski vrat koji jedini misli, kad je već sa scenskim porukama pun kufer. Dimne visoke reflektorčiće smatrati je pravim pogledom na sve to, jer nas se to, naime, ne tiče, mi ne mislimo ozbiljno.

Roderick

Osječke osamdesete, Ksenija, Šefto, a tek odsutni Jerko, izmišljaju glazbene poetike i mijenjaju ih iza škole za sličice nepostojanja, za jedan veličanstven implozijski noise. Band Roderick se eklektično kreće tamnim pojezisima, crna crta na bijelom zidu prolazi im na tren kroz mozak i tu se nema što napuhivati, sakoizirani stilom projekta ima svoju neoštru sjenu na tom istom strukturalnom zidu rječitog patosa.

Urban

Urban je dobar stageovski skijaš-skakač i kada se njegova vokalna izvedba odrazi s melodije *Budi ponosan*, pomislimo kako bi bilo dobro da su ga rasformirane Majke, svojevremeno, zavrbovale da ne misli, ne gleda, te da napokon nešto dobro otpjeva. Sjajno je, pogledajmo paralele i kontre geometrizma, zrcalnuo tu skladbu i lebdio očima kroz reflektore iza leđa. Dva:dva, ali nije neriješeno. Urbano je na kub. 6D.

POPIS IZLOŽENIH DJELA

Bosna 1	1992	KUD Idijoti	1996	The Cure 1	1989
Bosna 2	1992	Laibach	1990	The Cure 2	1989
Laslovo	1991	Leave	1995	The God Bullies	1990
Nijemci 1	1991	Legen	1993	The Rolling Stones 1	1998
Nijemci 2	1991	Let 3 - 1	1994	The Rolling Stones 2	1998
Nuštar 1	1991	Let 3 - 2	1995	The Rolling Stones 3	1998
Nuštar 2	1991	Majke 1	1990	The Stranglers	1990
Nuštar 3	1992	Majke 2	1995	The Sugarcubes	1989
Okučani	1991	Majke 3	1997	Urban	1995
Osijek	1991	Majke 4	1997	V okovih	1994
Vinkovci	1992	Majke 5	1997	Why stakla	1995
Županja	1991	Married Body	1991	V okovih	1994
		Nick Cave/		Why stakla	1995
		Bixa Bargeld	1992		
		Nirvana 1	1994		
		Nirvana 2	1994		
Achtung Dichtung	1993	Overflow	1993		
Alien Sex Fiend	1990	Pips, Chips &			
Anti otpad	1992	Videoclips	1996		
Apatridi	1995	Psihomodo Pop 1	1989		
B.L.U.D.	1995	Psihomodo Pop 2	1993		
Darko Rundek 1	1995	R.E.M. 1	1999		
Darko Rundek 2	1996	R.E.M. 2	1999		
Davorin Bogović	1995	R.E.M. 3	1999		
Die Hausers 1	1993	Ramones	1994		
Die Hausers 2	1997	Roderick	1987		
Faith No More	1990	Saratoga	1993		
Fancy Lazy	1993	Satan Panonski	1990		
Galebovi	1992	Sexa	1991		
Ha Det Bra	1993	Spünk	1990		
Hammerhead	1994	Teengenerate	1994		
Hladno pivo 1	1994	The Anti-Nowhere			
Hladno pivo 2	1997	League	1997	Katalog svih izloženih djela	
Iggy Pop 1	1994	The Cows 1	1994	nalazi se na internet stranici	
Iggy Pop 2	1994	The Cows 2	1994	Galerije likovnih umjetnosti	
Kojoti	1994	The Cramps	1990	Osijek (www.gluo.hr)	

ZORAN JAĆIMOVIĆ

Rođen 1965. godine u Osijeku. Sa 14 godina postaje članom Fotokluba Osijek i do 1990. godine izlaže na više od 100 skupnih izložbi fotografija. Radovi su mu objavljivani u svim važnijim medijima u ex-Jugoslaviji. Godine 1991. kao ratni reporter Glasa Slavonije ranjen je na ulazu u Vukovar. Dobitnik je Zlatne kamere, nagrade Hrvatskog novinarskog društva za najboljeg fotoreportera 1991./1992. godine. Ratne fotografije izlagao je u Češkoj, Sloveniji, Austriji, Njemačkoj, Francuskoj i Španjolskoj. S Darkom Jerkovićem i Delimirom Rešickim od 1994. do 1998. godine uređivao je rock časopis Heroina Nova, a od 2005. do 2010. godine obnašao je dužnost glavnog urednika dnevnih novina Glas Slavonije.

Sve fotografije snimljene su fotoaparatima Nikon FA, F2 i F4
na filmovima Efke i Ilford, digitaliziranim na Nikon Coolscan 4000ED skeneru.

Fotografiju autora pred STUC-om
je sredinom devedesetih snimio legendarni osječki fotoreporter
Tomislav Balaš (1954. - 2011.)

Izdavač / Publisher

Galerija likovnih umjetnosti Osijek
Europska avenija 9
31000 Osijek
Tel +385(0)31 25 12 80
Fax +385 (0)31 25 12 81
gloo@gloo.hr
www.gloo.hr

Za izdavača

Vlastimir Kusik

Urednik

Vlastimir Kusik

Glavni kustos

Vlastimir Kusik

Kustosica suradnik

Jasminka Najcer Sabljak

Postav

Zoran Jaćimović

Tehnička služba

Tihomir Ferlin
Ranko Lalić
Mirsad Bećarević

Predgovor

Vlastimir Kusik (Rat&Rock fotografije Zorana Jaćimovića ili Slika i Riječ rocka i rata)
Goran Rem (UVOD U JACHU, instinkt, intuicija i pismo, estetski pogo-skokshoot, Tekst uz slike)
Dario Grgić (Fotografski stativ i protok vremena)

Lektor

Dijana Stanić Rešicki

Oblikovanje kataloga, pozivnice, plakata

Sabina Ostojić /kicendizajn/ www.kicendizajn.hr

Fotografije

Zoran Jaćimović

Tisk kataloga, pozivnice, plakata, print fotografija

Foto art, Osijek

Naklada

300

ISBN: 978-953-6695-66-9

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu

Gradske i sveučilišne knjižnice Osijek pod brojem 130223047

